

ธรรมะใกล้ตัว Lite

ธรรมะใกล้ตัวใกล้ตัวคุณ

ฉบับที่ ๓๑ วันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓

Dhammadownload.com
www.Dhammag.com

แม้ชีวิตแดงแพ้งก็เลสลวง
ตากเนอ์จงมีด้นกันนามาแต่ใน
จุดความนวงังผิงความดีที่ดองใจ
เราจะเริ่มต้นใหม่ ณ วันนี้

ภาพปกโดย ปทุมพร ทองกิ่ง (Tikky) <http://tikky.multiply.com/>
นิตยสารโดย พี่เขยาร

สารบัญ

จากใจ บ.ก. ไกลตัว ฉบับที่ ๓๑ ใกล้เคียงไขอันไหนเกิดก่อนกัน	3
สารสองใจ เข้าพรรษา...พากันทำดี.....	7
โหรา (ไม่) คาใจ ชีวิตยุ่งยาก เพราะอยากมีคู่.....	10
กว่าจะถึงฝั่งธรรม หลวงปู่ฝัน ปาเรสโก : ไม่ยอมแพ้กิเลสตัณหา มุ่งรักษาพระธรรมวินัย	13
เล่าเรื่องเมืองพุทธ ความปรารถนา ๕ ประการของพระเจ้าพิมพิสาร	18
ดังตฤณวิชีชนา สำนวความพร้อมในการบรรลุมรรคผล.....	20
ดังตฤณพจนา ๑๒	23
ธรรมะสากัจฉา จำเป็นต้องเห็นจิตเกิด-ดับไหม.....	24
บทความรัก ถูกเงินแย่งรัก	25
กระปุกออมสิน มั่นใจได้กับกองทุนทองคำ ทางเลือกของนักลงทุนยุคใหม่.....	27
วรรณกรรมน่าใจ ม่านมนตรา ๒๖	30

ฉบับที่ ๓๑ ไก่กับไข่อันไหนเกิดก่อนกัน

จากใจ ม.ก.ไก่ลัษั
Lite Talk

เมื่อก่อนผมอยากรู้ขั้นกินไม่ได้นอนไม่หลับ
กับคำถามชวนฟังชานที่ว่า
ไก่กับไข่อันไหนเกิดก่อนกัน

ฟังดูง่ายก็เป็นคำถามตื้นๆ
แต่ถ้าคิดเอาจริงเอาจัง
มันก็เล่นงานเราให้เกิดความรู้สึกไม่เป็นสุข
เหมือนกับว่าจนตายก็คงหาคำเฉลยจากไหนไม่ได้แน่ๆ

คนทุกยุคทุกสมัยที่ผ่านมา
ก็คงตายไปพร้อมกับความอัดอั้นตันใจ
ตกลงไม่รู้ว่ไก่กับไข่อันไหนเกิดก่อนกัน
คิดไม่ออกบอกไม่ถูก ไม่ทราบจะเชื่อใครดี
เสี่ยงไปก็หัวแตกเปล่า
เชื่ออย่างหนึ่งก็สามารถเปลี่ยนข้างไปเชื่ออีกอย่างหนึ่งได้

หนึ่งในคนที่ตายไปพร้อมกับความอัดอั้นตันใจดังกล่าว
อาจกลับชาติมาเกิดเป็นนักวิทยาศาสตร์ยุคเรา
ยุคเดียวที่มีสิทธิ์รู้คำตอบที่แน่ชัด
วันนี้เขาได้เปิดเผยให้ชาวโลกรู้แล้วครับ
เป็นคำตอบที่มีหลักฐานทางวิทยาศาสตร์ยืนยัน
ไม่ใช่แค่คาดเดาเอาแบบเรื่องโคมลอยยกเมฆแต่อย่างใด

สำนักข่าว CBS ระบุว่านักวิทยาศาสตร์สัญชาติอังกฤษ
นามว่าดอกเตอร์โคลิน ฟรีแมน (Colin Freeman)
ได้ใช้ซูเปอร์คอมพิวเตอร์ชื่อ เฮกเตอร์ (HECToR)
ในการสำรวจตรวจดูรายละเอียดเปลือกไข่
จนรู้ว่าไข่ก่อร่างสร้างตัวขึ้นมาได้อย่างไร

คือหมายความว่าถ้าเรารู้จริงว่าไข "ต้องมาจากไหน"
ก็เป็นอันจบ ไม่ต้องเถียงกันอีกเรื่องต้นกำเนิดของไข

ผลปรากฏว่าโปรตีนที่จำเป็นต่อการก่อตัวของไข
หาพบได้ในตัวไก่เท่านั้นครับ
ฉะนั้น ข้อสรุปอันเป็นที่สุดก็คือ ตัวแม่ไก่ต้องมาก่อนไข!

คราวนี้ก็เหลือคำถามที่ชวนชนหัวลุกละว่า
แล้วไก่มาปรากฏตัวอยู่ก่อนไขได้อย่างไร
ใครหรืออะไรเป็นผู้สร้าง?

หลายศาสนาคงมีคำตอบยืนยันให้กับหลักความเชื่อของตน
ถ้าเอาตามคำอธิบายของพุทธเรา
ก็มีคำตอบอันเป็นที่สุด
ก่อนเกิดไก่ มีกรรมให้เกิดไก่
ก่อนกำเนิดในภพหรือภาวะของความเป็นไก่
มีภาวะอกุศลอันดำมืดบางอย่าง
บันดาลให้เกิดการก่อร่างสร้างภาวะไก่ขึ้นมา

และก่อนเกิดกรรม มีความไม่รู้ว่าทำอะไรแล้วได้ผลอย่างไร
เป็นตัวขับเคลื่อนขั้นปฐมสุด
ดังเช่นที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าสังสารวัฏเริ่มต้นที่สุดจากความไม่รู้

แม้แต่พระสัพพัญญุตญาณอันรู้แจ้งทุกสิ่ง
ก็ไม่อาจเล็งเห็นได้ว่าต้นกำเนิดกับวาระสุดท้ายของสังสารวัฏ
อยู่ตรงไหนในห้วงแห่งกาลเวลาอันเป็นอนันต์
การถามถึงชาติแรกก็ดี
การถามถึงเรื่องไ่กับไขอันไหนเกิดก่อนกันก็ดี
ล้วนเป็นไปเพื่อความไม่อาจยุติ
ในเมื่อมันมีเหตุของมันมาเรื่อยๆ
ขาดเหตุไม่มีทางได้ผล

ศาสนาพุทธเรามีแต่การออกจากวงจรอุบาทว์
ของเหตุและผลแห่งทุกข์
ทุกข์อันได้แก่การมีกายใจในอัตภาพต่างๆ

ยกขึ้นเป็นที่ตั้งของความพลัดพรากจากที่รัก
เป็นที่ตั้งของความเศร้าโศกอมโรคนานัปการ

สรุปคือพุทธเรามีคำตอบอันเป็นที่สุดทุกข
และชี้ว่าคำตอบอันเป็นที่สุดโลกนั้นไม่มีครับ
คิดไปหัวแตกเปล่าอยู่ดี
แม้จะมีวิทยาการล้ำสมัยขนาดไหนมาช่วยก็ตาม

ดังตฤณ
กรกฎาคม ๕๓

ที่มา CBS News <http://bit.ly/af0NnW>

เรื่องน่าสนใจระจำคม

เพิ่งผ่านวันเข้าพรรษามาหมาดๆ
คอลัมน์ "สารสองใจ" จึงขอถือโอกาสอันเป็นมงคลนี้
เชิญชวนคุณผู้อ่านมาทำความดีร่วมกัน ^_^
ในตอน "เข้าพรรษา...พากันทำดี" ค่ะ

ภาวนามาก็นานแล้ว แต่ยังไม่ทราบจะวัดความก้าวหน้าได้จากไหน?
ใครที่มีคำถามเช่นที่ว่านี้
คอลัมน์ "ดังตฤณวิสนา" จะพาไป "สำรวจความพร้อมในการบรรลุมรรคผล" กันค่ะ
ถ้าพร้อมแล้ว คลิกอ่านในฉบับได้เลยคะ

รักที่ไม่ รู้จักพอ ย่อมนำมาซึ่งปัญหาหนัก ยากที่จะแก้ไข
คอลัมน์ "โหรา (ไม่) คาใจ" ฉบับนี้ก็เช่นเดียวกันค่ะ
มาเอาใจช่วย "คุณ Aims Astro" ไขปัญหาลูกค้าที่มีสามีจอมเจ้าชู้
ในตอน "ชีวิตยุ่งยาก เพราะอยากมีชู้" ค่ะ

ข่าวสารและกิจกรรมที่น่าสนใจ

ขอเชิญร่วมบริจาคเพื่อตกแต่งพื้นที่อุทยานธรรม โครงการอุทยานธรรม

บุษาคณหลวงพ่อฟุท ฐานิโย (-/\-)

ผู้สนใจ ชมภาพสถานที่ และรายละเอียดบัญชีโอนเงินได้ที่นี้ค่ะ

<http://bit.ly/9YB0Bd>

ขอเชิญร่วมฟังธรรม และถาม-ตอบปัญหาธรรมะปฏิบัติ

จากพระอาจารย์มิชู่โอะ คเวสโก แห่งวัดป่าสุนันทวนาราม จังหวัดกาญจนบุรี

ณ บ้านลานทอง จ.นนทบุรี ในวันอาทิตย์ที่ ๑ สิงหาคม เวลา ๑๘.๐๐ น.

ผู้สนใจ สามารถดูแผนที่ และรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่นี้ค่ะ

<http://bit.ly/aWEwCx>

เข้าพรรษา...พากันทำดี

พระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ

วัดเจติยาศีริวิหาร (ภูทอก) อ.บึงกาฬ จ.หนองคาย

ในวันเข้าพรรษานี้ ตามวัดตามวา ครูบาอาจารย์
ตามประเพณีครูบาอาจารย์เคยว่าธรรมะ คารวะซึ่งกันและกันเป็นประเพณี
ใกล้จะเข้าพรรษาท่านก็ตักเตือนให้พวกสามเณรนักบวช ตลอดจนคณะญาติโยม
บให้ประมาท ให้เกิดความเพียรทำความดีให้ชะมักเขม้น บให้ผิตพลาด
เป็นงานที่จะต้องทำความพากความเพียร ตั้งอกตั้งใจ
ส่วนคณะญาติโยมก็ตั้งอกตั้งใจบำเพ็ญเข้าวัดของตน
บำเพ็ญทาน บำเพ็ญศีลให้เกิด บำเพ็ญภาวนา
นี้เป็นข้อวัตรของพระอริยเจ้า บำเพ็ญให้ได้ เพียรให้ได้ ตั้งสัจจะในตนของตนอย่าให้ขาด
เว้นแต่เราไม่สบาย เรามีความจำเป็นที่จะต้องเคลื่อนไหว
ถ้าเรายังมีความเป็นอยู่สบาย อย่าให้ขาดการบำเพ็ญบุญกุศล
ทานของเรา ศีลของเรา ภาวนาของเรา
การรักษาศีล เราต้องตั้งสัจจะของเรา รักษาศีล เอาชีพไหนขั้นไหน ในพรรษานี้
อย่างพระท่านว่าศีล ๕ ศีล ๘ จะรักษาศีล ๕ ให้ตลอดไตรมาส ๓ เดือน อย่างนี้ให้ได้ เป็นกุศลผลดี
หรือจะรักษาศีล ๘ ตลอดไตรมาส ๓ เดือน ทุกวันๆ ก็ดี
หรือมีจะนั้น เราจะรักษาเฉพาะพักหนึ่งๆ ชั่วโมงหนึ่งๆ อย่างนี้ก็ดี
เราตั้งสัจจะของเราอย่างไร ก็รักษาสัจจะของตนไว้ให้ดี อย่าให้ขาด บำเพ็ญไปตามสัจจะของตน
เมื่อถึงวันพระหนึ่งๆ เราก็ต้องสมาทานศีล รักษาศีล ๘ ตามที่เราตั้งใจไว้
ท่านว่ารักษาศีลแล้ว เราก็ต้องฝึกหัดภาวนาไปตาม อย่าให้ขาดการมารักษาศีล
มานอนวัด อยามาคุยกัน มาพูดกันเล่น มาคุยกันเล่นให้จิตมันวอกแวก อันนี้บใช้การมารักษาศีล

ศีล แปลว่า ทำความสงบของกาย ของวาจา ของใจ
กาย ก็ให้งดจากบาป ววจงงดจากบาป
บาปที่เกิดขึ้นทางกาย ทั้งการฆ่าสัตว์ การลักทรัพย์
การประพฤติผิดมิฉจากาม การดื่มสุราเครื่องดองของเมา
ทุกสิ่งทุกประการ ถ้าผู้ใดทำตาม ผู้นั้นบมีกายสงบ เป็นผู้มีกายชนะ
เป็นผู้มีกายสกปรกโสภณ เป็นผู้มีกายเป็นบาป ถ้าไม่กระทำบาป กายก็สงบ
วาจาที่พูด ถ้างดเว้นพูดส่อเสียด พูดคำหยาบ

พูดเพื่อเจอเหลวไหลไร้สาระประโยชน์ วาจาผู้นั้นก็พอสงบ

ใจ ถ้าพร้อมด้วยเมตตาพรหมวิหารทั้ง ๔ คือ

มีเมตตา ความรักใคร่ปรารถนาดีต่อกันและกัน จิตใจไม่อิจฉาพยาบาทคิดร้ายกัน

กรุณา ความสงสารคิดจะช่วยกันเป็นสุข

มุทิตา ความพลอยยินดีเมื่อผู้อื่นเขาได้ดี ก็ให้เขาดีไป อย่าไปคดโกง

อย่าไปยื้อแย่งแข่งดีเขา สนับสนุนให้เขาดียิ่งๆ ขึ้นไป

ถ้าคนมีกิเลสปราศจากศีล เป็นผู้ขี้เดียดความดี กลัวเขาจะดีกว่าตน

ในที่สุดจะต้องตัดทางเขา ไปถ่วงเขาให้ลดจากความดี

แต่ที่นี้...เมื่อเขาดี ทำดี ก็สนับสนุนให้เขาดียิ่งๆ ขึ้นไป

อุเบกขา ความวางเฉยไม่ติใจเสียใจ ในเมื่อผู้อื่นถึงความวิบัติ นี่สำหรับศีลทางใจ

ถ้าเรามีศีล ประจำกาย วาจา ใจของเรา กาย วาจา ใจของเราก็จสงบ

เมื่อกาย วาจา ใจสงบ ก็เป็นบ่อเกิดของปัญญา

เราจะภาวนาก็เกิดสติปัญญาได้ง่าย ทั้งหญิงทั้งชายให้พากันตั้งอกตั้งใจ...

อย่าพากันไว้ใจชีวิตของตน ชีวิตเป็นของไม่เที่ยงไม่แน่นอน

วันนี้เรามีชีวิตอยู่ หายใจอยู่ วันหลังมาชีวิตจะเป็นจิ้งจิด ดีหรือไม่ ชีวิตของเรานั้น

หรือวันหลังมาจะเป็นอย่างไรในพรหมานี้ พวกเราทั้งหลายเชื่อหรือว่าชีวิตของเราจะตลอดพรรษา

เพราะความตายเป็นของไม่มีกาลเวลา จิตมันจะตายเวลาไหนไม่รู้

เพราะชีวิตมันเป็นของไม่เที่ยง สุดแท้แต่มันจะเป็นไป เมื่อเรายังมีชีวิตอยู่จึงอย่าพากันประมาท

จงพากันรีบเร่งบำเพ็ญทำความดี ให้เกิดให้มีขึ้นในดวงจิตความคิดของเรา

เมื่อเรายังไม่ตาย ทานไม่มี เราพยายามบำเพ็ญให้มีขึ้น

ศีลไม่มี เราพยายามบำเพ็ญให้มีขึ้น ภาวนาไม่มี เราพยายามบำเพ็ญให้มีขึ้น

เมื่อเราพยายามบำเพ็ญบุญกุศลอย่างนี้ จึงว่าชีวิตของเราไม่ว่างหรือสูญเปล่า

ถ้าเราได้สำนึกประโยชน์อย่างยิ่งในชีวิตที่เราบำเพ็ญอยู่ เราก็มีสุคติ สุขสวรรค์เป็นที่ไป

บุญกุศลที่เราบำเพ็ญไว้ จะเป็นนิสสัยปัจจัยให้แก่กล้าหนานาน

เจริญอกงามตามหน้าที่ ไปจนได้ถึงประโยชน์อย่างยิ่งคือพระนิพพาน

นี่แหละ เมื่อพวกเรายังมีชีวิตอยู่ อย่าพากันประมาท อย่าไว้ใจในชีวิตของเรา ในพรหมานี้

หากว่าเรายังมีชีวิตอยู่ตลอดรอดฝั่งไปในพรหมานี้

ในพรหมานี้จะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้พบกันอีกหรือไม่

อย่าไว้ใจ เพราะเหตุแห่งชีวิตเป็นของไม่แน่นอน

ร่างกายเกิดขึ้นในกฎของไตรลักษณ์ คือ

๑. *อนิจจัง* ไม่เที่ยง

๒. *ทุกขัง* มันประกอบไปด้วยทุกข์ สุดแต่แต่มันจะเป็นทุกข์

๓. *อนัตตา* เป็นสิ่งที่ไม่สมหวังของใครๆ ใครจะหวังอย่างใด

ร่างกายของเราเนี่ย แต่ละท่านๆ ไม่เป็นไปตามความหวังของใครๆ

เหตุนี้ท่านจึงว่ามันไม่ใช่ตน มิใช่ของตน และมีใช่ของแห่งตน

เมื่อเป็นเช่นนี้ ท่านก็มีให้เราประมาท

ให้เรงบำเพ็ญบุญกุศลคุณงามความดี ให้เกิดมีขึ้นในชีวิตของตน

คัดจาก "*พระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ ชีวประวัติ ปฏิปทา และธรรมเทศนา*"

วัดเจติยาศีรีวิหาร จัดพิมพ์ถวายเป็นอนุสรณ์ในวโรกาสเสด็จพระราชทานเพลิง

พระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ ณ วัดเจติยาศีรีวิหาร (ภูทอก) อ.บึงกาฬ จ. หนองคาย

วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๒๔

ชีวิตยุ่งยาก เพราะอยากมีคู่

Aims Astro

ถาม – ดิฉันถูกสามีนอกใจค่ะ แต่เขาก็ไม่ได้คิดจะหย่าค่ะ แต่ก็ไม่ยอมเลิกกับฝ่ายนั้นด้วยค่ะ พอสืบไปสืบมาก็พบว่าผู้หญิงคนนั้นรู้อยู่แล้วว่าสามีมีพันธะ ดิฉันเลยสงสัยว่าทั้งที่รู้อย่างนี้ ทำไมผู้หญิงถึงยังกล้าคบอีกค่ะ

คำถามแบบนี้ลูกค้าถามมาบ่อยมากเลยคะ เรื่องทำนองนี้เขียนถึงเรื่อยๆ แต่ก็มีเสียงบอกมาว่ายังอยากอ่านอยู่ ประกอบกับหมดใจได้ฟังเรื่องราวของผู้คนที่นำมาเป็นคดีเตือนใจได้ เลยขอเขียนถึงอีกสักครั้งละนะคะ สำหรับกรณีของผู้หญิงที่จะยุ่งกับสามีของคนอื่น (แบบที่เธอคิดจะเป็นภรรยาเขาจริงๆ ไม่ใช่แบบที่หวังปอกลูกหลอกเอาเงินแต่เพียงอย่างเดียว) เท่าที่ประมวลจากคำบอกเล่าและเรื่องราวที่รับรู้ ก็ขอแบ่งออกเป็น ๒ แบบ แบบที่หนึ่งคือเจตนาแย่งเพราะไม่มีศีลธรรม แบบที่สองคือไม่ได้เจตนาจะแย่ง แต่ได้รับข้อมูลบางอย่างที่ทำให้เข้าใจผิดว่าตนเองมีสิทธิ์คบหากับผู้ชายคนนี้ได้ แล้วก็กล้าใจกล้ากาย จนตัดไม้ขาด ซึ่งไม่ว่าจะเข้าข่ายกรณีไหน คนที่ผิดเต็มๆ อีกคนหนึ่งก็คือฝ่ายชาย เพราะตบมือข้างเดียวจะไม่ได้ดังหรอกค่ะ

จากที่ฟังเรื่องราวของลูกค้าและคนรอบข้างมาพอสมควร อยากจะสรุปว่าส่วนมากแล้วคนที่ เป็นภรรยาบ่อยมักเกิดจากกรณีที่ ๒ ดังตัวอย่างลูกค้าหญิงท่านหนึ่งคบหากับผู้ชายที่มีพันธะมานานถึง ๗ ปี ฝ่ายชายบอกว่าไม่มีอะไรกับภรรยาแล้ว แต่ปรากฏว่าเมื่อปีที่แล้วภรรยาเขาเพิ่งคลอดลูก (- -') ลูกค้าเลยต้องเศร้าใจไป แต่แบบนี้ดีแล้วนะคะ เพราะจะได้ตาสว่างเสียที ไม่ต้องต่อความยาวสาวความยืดกันให้เสียใจไปมากกว่านี้

ว่าแล้วก็ขอเล่าเรื่องราวเพื่อเป็นอุทาหรณ์แก่คุณผู้อ่านค่ะ ขอสมมุติชื่อเจ้าของเรื่องผู้เป็นลูกค้าชายท่านนี้ว่า คุณ ข. ก่อนที่จะตรวจดวงนั้นดิฉันทำการสอบลัคนา (คือการหาลัคนาที่แน่นอน) เพราะช่วงของเวลาเกิดที่ให้มาสามารถคลาดเคลื่อนได้ จึงเลือกราศีที่มีความน่าจะเป็นมากกว่า แล้วตั้งคำถามไปว่าดวงนี้มีนิสัยเป็นคนใจอ่อน ขี้สงสาร ติดจะโลเลอยู่ด้วย แบบนี้ใช่หรือไม่ เมื่อคำตอบคือถูกต้อง แล้วจึงถามต่อว่าขณะนี้กำลังมีเรื่องเมียน้อยอยู่ใช่ไหม ซึ่งก็ตรงตามที่กำลังเป็นเรื่องอยู่ เป็นอันว่าลัคนานี้ใช้ได้ เพราะอีกลัคนาหนึ่งนิสัยและเรื่องราวชีวิตจะไม่ใช่แบบนี้

เมื่อดวงบอกเรื่องราวมาชัดเจน คุณ ข. จึงเล่าให้ฟังว่าขณะนี้ “คนรัก” ที่คบหากันอยู่ได้ตั้งท้องขึ้น โดยที่เขาเองมีภรรยาที่จดทะเบียนสมรสกันอยู่แล้ว ด้วยความสงสัยหมดใจจึงถามไปว่าก่อนที่จะคบกับคนรัก ได้

บอกให้เธอทราบหรือไม่ว่าไม่โสด คุณ ช. ตอบว่า “ตอนนั้นบอกไปว่าผมมีปัญหากับภรรยา ยังไงก็ต้องหย่ากันอยู่แล้ว” พอได้รับข้อมูลแบบนี้ ฝ่ายหญิงเลยคบด้วย จนเกินเลยสักซึ่ง ซึ่งตรงนี้เธอก็ผิดนะคะ เพราะเขายังจดทะเบียนสมรสกันอยู่ ต่อให้เลิกกันทางพฤตินัยแล้ว แต่ถ้ายังไม่ไปหย่าก็ห้ามยุ่งเกี่ยวฉันขูสาวคะ

ความสัมพันธ์ที่มีต่อกันยาวนานร่วมปี จนเรื่องราวล่วงเลยมาถึงบัดนี้ที่เกิดวิกฤตชีวิต เพราะการตั้งท้องของคนรัก โดยที่ภรรยาของคุณ ช. ทราบเรื่องนี้แล้วแต่ยังไม่ตัดสินใจว่าจะทำอะไรต่อไป เมื่อตรวจดวงแล้วก็เห็นว่าลูกคำคงได้เป็นพ่อคนในคราวนี้ แต่ไม่เห็นแววว่าจะหย่าร้างกับคู่ครองเดิมแต่ประการใด ดิฉันจึงถามไปว่า “ตอนนั้นคุณบอกคนรักว่าจะหย่าแน่ๆ แต่มาถึงตอนนี้อยากหย่าจริงๆ เหรอคะ เพราะดูจากดวงแล้ว ไม่เห็นว่าจะเป็นอย่างนั้นเลย” คุณ ช. ตอบว่า “ไม่อยากหย่าครับ ผมบอกภรรยาไปแล้วด้วยว่าไม่อยากหย่า” ฟังแล้วจึงถามเพิ่มไปว่า “แล้วคุณไปทำลูกสาวเขาท้อง ถ้าพ่อแม่ของเขายากให้รับผิดชอบ คุณจะทำยังไง” คำตอบคือ “คงต้องบอกเขาไปว่าผมแต่งงานกับเขาไม่ได้ เพราะจัดงานแต่งงานกับภรรยาเมื่อไม่กี่ปีที่แล้วนี่เอง” (T.T) ฟังแล้วก็อ่านดวงเพิ่มแล้วถามไปว่าแน่ใจนะคะว่าจะสามารถอยู่กินกับคนรักไปได้ตลอดรอดฝั่ง เพราะจากดวงพบว่าผู้หญิงแบบที่ชอบจะมีลักษณะคล้ายกับภรรยามากกว่า ฟังคำทำนายแล้วคุณ ช. ก็เปิดเผยว่ารู้สึกถึงความเข้ากันไม่ได้ของตัวเองกับคนรักอยู่เหมือนกัน แต่ไม่รู้อะไรจะทำยังไง คงต้องปล่อยให้เป็นเรื่องของอนาคต ค่อยไปแก้ปัญหากันไป (Y.Y) เขียนมาถึงบรรทัดนี้ ดิฉันขออวยพรจากใจว่าขอให้คุณ ช. แก้ปัญหาได้อย่างดีที่สุด ทุกฝ่ายเจ็บปวดน้อยที่สุด และขออนุโมทนาด้วยที่ไม่คิดให้คนรักไปทำแท้งนะคะ

เรื่องทำนองนี้มีเยอะมากเลยคะ ได้ยินได้ฟังกันอยู่บ่อยๆ แต่ก็ยังมีคนพลาดอยู่เรื่อยๆ อยากขอคุณผู้หญิงว่าอย่าเพิ่งรีบเชื่อถ้อยคำของชายที่เข้ามาสานสัมพันธ์ให้มากเกินไปนัก อย่าคิดว่าเขาเป็นคนดีให้คิดไว้เสมอว่าผู้ชายคนนี้ก็คือปลุขคนที่กิเลสยังเต็มหัวใจ อาจจะทำเรื่องชั่วร้ายนานาได้เสมอ ลูกคำบอกเองเลยคะว่าที่ไปยุ่งกับสามีของคนอื่นเพราะ “เราพร้อมจะเชื่อที่เขาพูดอยู่แล้ว เพราะอยากได้เขา เราเข้าข้างเขา เข้าข้างตัวเองมากเกินไป” และเมื่อเธอทราบว่าเขาที่คบหาด้วย ถึงแม้จะหย่ากับภรรยาแล้ว แต่ยังอยู่ด้วยกันโดยพฤตินัย เธอตัดความสัมพันธ์เลยคะ แม้ว่าฝ่ายชายจะมาง้อจนแค่ไหนก็ตาม เพราะ “คนอย่างฉันไม่มีวันเป็นเมีย anybody” คุณผู้หญิงท่านใดที่เจอปัญหาทำนองนี้เข้า ต้องทำใจเด็ดแล้วตัดสัมพันธ์ไปเลยนะคะ

ชีวิตของคนเราที่สับสนวุ่นวายและเป็นทุกข์ ก็เพราะความอยากไม่รู้จบ ปล่อยให้กิเลสเข้าครอบงำจิตใจจนเลยเถิดนะคะ อยากฝากถึงคุณผู้ชายที่มีคู่แล้วว่าการนอกใจคือการทำร้ายจิตใจภรรยาที่รุนแรงที่สุดอย่างหนึ่งเลยคะ และถ้าหากไปต้องตาต้องใจหญิงอื่นเข้า อยากขอให้ถามตัวเองก่อนว่าการคบหาเธอทั้งๆ ที่ตัวเองมีพันธะแล้ว มันเกิดจากรักแท้หรือแค่เห็นแก่ตัว เพราะหากรักใคร่สักคนโดยแท้จริง ก็คงไม่ยอมมอบสถานะ “ชู้” หรือ “เมียน้อย” ให้ เพราะมันจะนำมาซึ่งความทุกข์มหาศาลของหญิงผู้นั้น ความรักที่แท้จริงคือความปรารถนาดี อยากเห็นอีกฝ่ายหนึ่งมีชีวิตที่งดงาม ถูกครรลองคลองธรรม แม้ว่าเราจะไม่ได้อยู่ร่วมกันก็ตามนะคะ

สำหรับท่านที่สนใจดูดวงกับคุณ Aims Astro สามารถดูรายละเอียดเพิ่มเติมได้ ตามลิงค์ด้านล่างค่ะ
<http://sites.google.com/site/aimsastro/>

หลวงปู่ฝั้น ปาเรสโก : ไม่ยอมแพ้กิเลสตัณหา มุ่งรักษาพระธรรมวินัย

โดย เทียบธลี

หลวงปู่ฝั้น ปาเรสโก

วัดป่าหนองไคร้ ตำบลหนองหิน อำเภอเมือง จังหวัดยโสธร

ภาพจาก "พระธุดงค์เจดีย์ เจดีย์แห่งพระอรหันต์"

หลวงปู่ฝั้น ปาเรสโกเป็นศิษย์ของพระอาจารย์มั่น ภูริทตฺโต

ท่านได้ทำหน้าที่เก็บอัฐิธาตุของท่านพระอาจารย์ใหญ่มั่น จึงได้รับส่วนแบ่งมามาก

ต่อมาท่านจึงสร้างพระพุทธรูปปางมารวิชัย นามว่า "พระพิชิตมาร"

ขนาดหน้าตักกว้าง ๔ เมตร ความสูงวัดจากฐาน ๗ เมตร

บรรจุพระบรมสารีริกธาตุที่ได้รับจากท่านพ่อลี ธมฺมธโร ไว้ที่พระเศียร

และบรรจุพระธาตุของท่านพระอาจารย์มั่นจำนวนหลายร้อยองค์ไว้ที่พระนาภี (สะดือ)

“พระพิชิตมาร” ประดิษฐาน ณ วัดป่าหนองไคร้
ภาพจาก “พระพุทธรูปเจดีย์ เจดีย์แห่งพระอรหันต์”

หลวงปู่ผันมักจุดธูปและอยู่ตามป่าเขา ถ้ำต่างๆ แม้กระทั่งป่าช้า
แม้สถานที่ต่างๆ นั้นจะน่ากลัวและยากลำบากในการบิณฑบาต
ดังเหตุการณ์ในช่วงพรรษาที่ ๕ ของการบวชครั้งที่ ๒
(ซึ่งในการอุปสมบทคราวนี้ ท่านครองสมณเพศตราบจนมรณภาพ)
ในปีนั้นท่านเลือกพักอยู่ในป่าไฟ่ กลางป่าช้าบ้านพระเนาว์ อำเภอเมือง จังหวัดนครราชสีมา
โดยมีโยมบิดาที่เป็นผ้าขาว รักษาศีล ๘ ติดตามมาภาวนาอยู่ด้วย

หลวงปู่เล่าถึงเหตุผลที่เลือกพำนักในป่าช้าไว้ดังนี้

"ในฤดูแล้งปีนี้ การพักภาวนาในป่าช้ามีวัดอุปประสงค์ ๒ ประการคือ
๑.เจริญจุดธูปสวดสัจจกัมมะ เพื่อพิจารณากายคตาสติ ให้แน่ชัดเท่าที่สามารถจะกระทำได้
๒. เป็นที่ลี้ลับซ่อนเร้นในป่าไฟ่กลางป่าช้า เป็นสถานที่ผู้คนกลัวผี ไม่กล้าเข้ามาพละพละ
หวังความสงบวิเวก ไม่ต้องการให้หมู่มนุษย์เข้ามารบกวน จะได้มีเวลาภาวนามากๆ

ในเรื่องมรณัสสดี มีหลุมฝังศพ เผาผีคนตายเป็นสักขีพยาน เป็นเครื่องอุปกรณในการพิจารณาได้อย่างดี”

หลังจากพักอยู่ในป่าช้าได้ ๑ คืน พอรุ่งเช้าก็ออกบิณฑบาตเข้าไปในหมู่บ้านพระเนาว์
ส่วนโยมบิดาก็เฝ้าสิ่งของและบริวารอยู่ ณ ที่พัก
ท่านบิณฑบาตตามบ้านได้ประมาณ ๒๐-๓๐ หลังคาเรือน
เหลืออีกเพียง ๒-๓ หลัง ก็จะพ้นจากเขตหมู่บ้านไป
ปรากฏว่าโยมทุกคนตักบาตรแต่ข้าวสุก ได้ประมาณครึ่งบาตร แต่ไม่มีกับข้าวเลย

"ขณะเดินบิณฑบาตอยู่ก็เลิศจำเริญใจข้าพเจ้าเกิดอาละวาดขึ้นมา
บังคับให้ข้าพเจ้าออกปากขออาหารกับข้าวจากโยมผู้ไม่ใช่ญาติ ไม่ใช่ปวารณา
โดยข้าพเจ้าไม่รู้สึกรู้ว่าผิดต่อพระวินัย
ที่พระพุทธองค์บัญญัติห้ามไว้ในหนังสือปาติโมกข์ หมวดปาจิตติยวรรค"

ในขณะที่โยมตักบาตรอยู่ ท่านจึงบอกไปว่า

"โยม เข้าวันนี้มีผู้ใส่บาตรให้แต่ข้าวสุก อาหารกับข้าวไม่มี
ถ้าได้อาหาร เกลือ พริก ผัก น้ำปลา ปลาร้า ปลาจ่อม ปลาเค็ม
อย่างนี้อย่างใดอย่างหนึ่งไป ฉันกับข้าวสุกพอกลิ้นลงค่อยๆ ก็จะเป็นการดี"

โยมจึงนิมนต์ให้รอประมาณ ๑๐-๑๕ นาที แล้วกลับมาใส่บาตรด้วยห่ออาหารขนาดใหญ่เท่าผลส้มโอ
เมื่อท่านบิณฑบาตเสร็จแล้วก็เดินกลับที่พัก ด้วยความปิติยินดีว่าได้กับข้าวแล้ว
ต่อเมื่อได้เดินพ้นรั้วหมู่บ้านไปแล้ว ท่านจึงรู้ตัวว่าได้ทำผิดไป

"ข้าพเจ้าเผลอรู้อาหารไม่ถึงการณ ที่ว่าเห็นโยมไม่ฉลาดในการตักบาตร
ที่แท้จริงตัวเราเองไม่ฉลาด โง่บัดขบ กระทำผิดต่อพระวินัยที่ห้ามไว้
เชื่อกิเลสตัณหาฝ่ายพญามารเข้าสิงใจแต่ด้านเดียว คือเห็นผิดเป็นชอบ เห็นกงจักรเป็นดอกบัว
เห็นความชั่วเป็นของดี ได้อาหารขอมมาในทางมิจฉาชีพ ไม่เป็นสัมมาชีพโดยแท้"

ท่านเล่าความรู้สึกในตอนนั้นไว้ดังนี้

"ข้าพเจ้าสะดุ้งกระเทือนรู้ตัวภายหลัง ขณะเดินพ้นรั้วประตูเขตหมู่บ้านไปแล้ว
แต่ยังไม่ถึงที่พักกลางป่าช้า ข้าพเจ้ารู้สึกตัว เสียใจเป็นอันมาก
ว่าได้หลงเล่ห์กลของกิเลสตัณหาพญามารเสียแล้ว"

เมื่อรู้สึกตัวตั้งนั้นแล้ว ท่านจึงปฏิบัติตนอย่างสงฆ์ผู้เคร่งครัดในพระธรรมวินัย

"เมื่อข้าพเจ้ารู้สึกตัวว่าได้กระทำผิดไปแล้วดังนี้ ข้าพเจ้าก็ตัดสินใจได้เร็วพลัน
เปิดฝาบาตรออกเอามือขวาล้วงลงไปในบาตร จับเอาห่ออาหารนั้นขึ้นมาขว้างทิ้งเข้าป่าไป
โดยไม่มองหน้าไปดูว่าไปตกที่ใด ห่างไกลก็มากนัก ไม่ยอมให้ฉันเป็นเตี๊ยะขาด
เพราะอาหารได้มาโดยไม่ชอบทางพระวินัยเป็นมิจฉาชีพ ไม่ใช่สัมมาชีพดังกล่าวมาแล้ว
เหลือแต่ข้าวสุกแต่อย่างเดียวที่ได้มาโดยชอบ จำต้องฉันแต่ข้าวเปล่าๆ ไปตามมีตามได้
จึงจะจัดว่าเป็นสมณสารูป สงฆ์ผู้ไม่ลู่อ่านาจชั่วแก่กิเลสตัณหา"

เมื่อกลับมาถึงที่พักท่านแจ้งแก่โยมบิดาว่าวันนี้บิณฑบาตได้เพียงข้าวเปล่า
โยมบิดามีน้ำตาลที่กลั่นจากต้นตาล ขนาดเท่าผลสมออยู่ ๔ ก้อน จึงแบ่งกันคนละ ๒ ก้อน
ท่านฉันน้ำตาลกับข้าวสุกไปเรื่อยๆ จนน้ำตาลหมดไป ๑ ก้อนครึ่ง
ก็มีเสียงโยมเรียกจากริมป่าช้า ขอให้ท่านช่วยบอกทางเข้าไปพบ
ปรากฏว่าเป็นโยมผู้หญิง ๒ คน โยมผู้ชาย ๑ คน ได้นำอาหารและเครื่องไทยทานมาถวายหลายอย่าง

"เมื่อเข้านี้พระคุณเจ้าออกบิณฑบาตตามถนนในบ้าน แลเห็นพระคุณเจ้าอยู่
ดักบาตรไม่ทัน คิดว่าจะนิมนต์ขึ้นฉันในบ้านก็ไม่ทันอีก
บ้านดิฉันทำบุญเลี้ยงพระ จึงได้แบ่งอาหารเครื่องไทยทานมาถวายทางป่านี้อีก"

ท่านจึงได้ฉันอาหารที่พวกเขานำมาถวาย แล้วจึงให้ศิลาให้พรแก่โยมทั้งสามนั้น
หลวงปู่ได้กล่าวถึงเรื่องราวในครั้งนี้ว่า
"นี่แหละหนอที่ท่านว่าผู้มีศีลมีความสุข ผู้มีศีลมีโภคทรัพย์สมบัติ ผู้มีศีลไปนิพพานได้"

หลวงปู่ฝั้น ปาเรสโก จึงเป็นแบบอย่างที่ดีของสงฆ์ผู้เคร่งครัดต่อพระวินัย
ยอมอดทนลำบากแต่ไม่ยอมแพ้ต่ออำนาจกิเลสตัณหา
พากเพียรปฏิบัติภาวนาเพื่อความหลุดพ้นจากวัฏสงสาร
เป็นพระสุปฏิปันโนผู้ควรแก่การกราบไหว้บูชาโดยแท้จริง

หมายเหตุ

เนื่องในวาระครบรอบวันคล้ายวันเกิดปีที่ ๑๐๒ ของหลวงปู่ฝั้น ปาเรสโก
ในวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๕๓ ที่มงานนิตยสารธรรมะใกล้ตัว ฉบับலைท์
ขอน้อมกราบระลึกถึงหลวงปู่ด้วยจิตเคารพบูชา (-/-)

เอกสารประกอบการเขียน

"ประวัติพระอาจารย์ฝั้น ปาเรสโก อดีตเจ้าอาวาส วัดป่าหนองไคร้ วัดประชาชุมพล จังหวัดยโสธร วัดถ้ำ
เอราวัณ จังหวัดเลย"เรียบเรียงโดย พระมหาประกอบ ธมฺมชิว สิงห์เลิศ พิมพ์เมื่อปี ๒๕๒๕.

"พระพุทฺธคเจติย์ เจติย์แห่งพระอรหันต์" ธรรมบรรณาการเนื่องในงานฉลองพระพุทฺธคเจติย์ เจติย์แห่งพระ
อรหันต์ และ ในงานบำเพ็ญกุศลอุทิศถวายครบรอบวันมรณภาพปีที่ ๔๗

พระสุทธิธรรมรังสีคัมภีรเมธาจารย์ (ท่านพ่อลี ธมฺมธโร) ๒๒ - ๓๐ เมษายน ๒๕๕๑.

ความปรารถนา ๕ ประการของพระเจ้าพิมพิสาร

โดย North Star

เราทุกคนล้วนได้ชื่อว่ามีบุญ ที่ได้เกิดเป็นมนุษย์ และพบพุทธศาสนา
เมื่อมีบุญถึงเพียงนี้แล้ว คุณผู้อ่านตั้งความปรารถนาไว้สำหรับชีวิตนี้อย่างไรกันบ้างคะ
สำหรับพระเจ้าพิมพิสาร พระองค์ได้ตั้งความปรารถนาตั้งแต่ยังทรงเป็นพระกุมารไว้ ๕ ประการ
ซึ่งล้วนเป็นคุณสำหรับชีวิตมนุษย์อย่างแท้จริง
ตั้งพระธรรมเทศนา โดยสมเด็จพระมหาสมณเจ้า (สนั่น จันทปัทมพิทักษ์)
วัดนารายณ์สมภารพาราม กรุงเทพมหานคร ค่ะ

เมื่อตรัสรู้ใหม่ ทรงพระพุทธดำริเห็นความบริบูรณ์ของมคธชนบท และอุปนิสัยของชาวมคธ
ได้เสด็จพุทธดำเนินไปประทับ ณ ลัญจิววัน ที่แปลว่าสวนตาลหนุ่ม แขวงกรุงราชคฤห์
ทรงเทศนาโปรดพระเจ้าพิมพิสาร พระเจ้ามคธกับราชบริวาร ให้ได้ธรรมจักขุ บรรลุพระโสดาปัตติผลบ้าง
ยังความยินดีให้เกิดแก่พระองค์ ทรงประกาศว่าครั้งยังทรงเป็นพระกุมาร คือลูกหลวง
ได้ตั้งความปรารถนาไว้ ๕ อย่าง คือ

๑. ขอให้ได้ครองราชย์สืบสันตติวงศ์
๒. ขอให้สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมายังแคว้นของพระองค์
๓. ขอพระองค์จงได้เฝ้าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า
๔. ขอสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสเทศนาโปรดพระองค์
๕. ขอพระองค์จงรู้ทั่วถึงธรรมของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

บัดนี้ความปรารถนาทั้ง ๕ ข้อนั้นของท่านเธอสำเร็จบริบูรณ์แล้ว
ในวันรุ่งขึ้นพระองค์เชิญเสด็จพร้อมด้วยภิกษุสงฆ์ ไปเสวย ณ พระราชนิเวศน์
ทรงถวายเวฬุวันราชอุทยานเป็นสังฆาราม เพื่อเป็นที่ประทับ

คัดจาก : อนุสรณ์ในการพระราชทานเพลิงศพสมเด็จพระมหารัชมังคลาจารย์ (ส่นัน จันทปฺปโชโต ป.ธ. ๙)
พิมพ์เมื่อปีพุทธศักราช ๒๕๔๒

สำรวจความพร้อมในการบรรลุผล

ตั้งคำถามกับตัวเอง

**ถาม - ทำอย่างไรจึงจะภาวนาได้ก้าวหน้าไปกว่านี้ เพราะทุกวันนี้มันไม่เจริญขึ้นไปกว่านี้เลย
ครับ**

เราเจริญสติหรือว่าเราภาวนาปฏิบัติธรรมก็เพื่อมรรคผลนิพพาน
ความเข้าใจเกี่ยวกับมรรคผลนิพพานต้องถูกต้องด้วยนะครับ
คือใจความสรุป การได้มรรคผลนิพพานก็คือทั้งอุปาทาน
ทั้งความรู้สึกว่ากายนี้ใจนี้เป็นของเรา เป็นตัวเรา
ถ้าภาวนาไปแล้วยิ่งรู้สึกของตัวเองไม่ได้อะไรดีขึ้นสักที
ตรงนั้นต้องย้อนกลับไปปรับความเข้าใจกันใหม่นะครับ
ว่าเราภาวนาไปเพื่อเห็น เพื่อทิ้ง เพื่อที่จะไม่ต้องติดกับอุปาทานว่ากายนี้ใจนี้เป็นเรา เป็นของเรา
แม้แต่ความคิดหน้าคิดหลังอะไรก็แล้วแต่นะ มันไม่ใช่เรื่องของเรานะ
มันไม่ใช่เรื่องของตัวตน มันเป็นเรื่องของกาย มันเป็นเรื่องของจิต
ที่นี้มาถึงหลักการนะครับ ที่จะปรับปรุง ที่จะพัฒนา
พระพุทธเจ้าก็ให้หลักการสำรวจเพื่อพัฒนาความพร้อมไปสู่การบรรลุผล

เริ่มต้นกันเลย สำรวจตัวเองก่อนว่าสติดีแค่ไหน
ถ้าหากว่าคุณมีสติอยู่เรื่อยๆ เป็นอัตโนมัติ อันนั้นดีนะครับ
แต่ถ้าหากว่านานๆ ที่ สติถึงจะเกิด หรือว่าต้องบังคับให้มันเกิด อย่างนั้นก็ถือว่าสติดีอยู่แต่ยังไม่ดี
ก็ต้องมาสำรวจกันว่าทำอย่างไรสติถึงจะดีขึ้น
มันทุกอย่างเลยนะ ทั้งทางกายทางใจ ทั้งในเรื่องการรับผิดชอบการทำงาน
ทั้งในเรื่องของการที่เรามีความใส่ใจสังเกตภาวะความเป็นไปของกายและใจในปัจจุบัน

ถ้าหากว่าเราสังเกตตัวเองว่าสติ มันดีแล้วหรือใช้ได้แล้วนะครับ
ก็สำรวจต่อไปด้วยว่าสตินั้นมันเป็นสติไปเพื่อการเห็นแบบที่อะไร
หรือว่าเห็นสภาวะทางกายใจที่กำลังปรากฏอยู่ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ ดับไป
ถ้าหากว่าสติของคุณไปเป็นไปเพื่อการเห็นว่ากายนี้ ใจนี้ ภาวะนี้ ที่กำลังปรากฏอยู่ในปัจจุบัน
ตั้งแต่ลมหายใจ ความรู้สึกอึดอัด ความรู้สึกสบาย ไปกระทั่งสภาวะของจิต มันพุ่งชานอยู่หรือสงบอยู่
สิ่งต่างๆ เหล่านี้ถ้าปรากฏต่อสติของคุณโดยความเป็นของไม่เที่ยง
คุณไม่ได้ใส่ใจอะไรไปมากกว่าจะเห็นความแปรปรวน
ไม่ใช่สาระ ไม่ใช่แก่นสาร ไม่ใช่ตัวตนของมัน อันนั้นถือว่าใช้ได้

แต่ถ้าหากว่าสติของคุณรู้เข้ามาในกายใจ แล้วมีความรู้ที่อ้อๆ อยู่เฉยๆ
ไม่ได้เห็นอะไรไปมากไปกวาดจ้อง เข้าไปที่ตรงใดตรงหนึ่ง ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งของกายของใจ
อันนั้นก็ยังไม่ถือว่าเป็นการพิจารณาธรรม ยังไม่เข้าหลักข้อสองว่าด้วยธัมมวิจยะ

หลักข้อสามนะครับ คือสำรวจดูว่าคุณมีความเพียรแค่ไหน มีวิริยะอุตสาหะแค่ไหน
ถ้าหากว่าหนึ่งวันมีความเพียรแค่ครั้งเดียวหรือสองครั้ง อันนั้นยังใช้ไม่ได้
แต่ถ้าหากความเพียรของคุณหมายถึงการที่เรามีความรู้สึกตัวขึ้นมาเมื่อไหร่ มีนึกได้ขึ้นมาเมื่อไหร่
ว่า เออเนี่ย ตอนนี้มันสติอยู่หรือเปล่า หรือว่ากำลังเหม่อ หรือกำลังฟุ้งซ่านนะ นึกได้บ่อยๆ
การนึกได้บ่อยๆ การมีความพอใจที่จะนึกได้บ่อยๆ นะ ไม่ทอดทิ้ง ไม่ทอดธุระ ไม่ทอดหุ่ย
อันนั้นถือว่าเป็นเรื่องของวิริยะใช้ได้ นะครับ ข้อสามผ่าน

ถ้าหากว่าผ่านไปแล้ว ข้อสี่ดูด้วยว่าความเพียรของคุณเป็นไปเพื่อความอดัดหรือความอึดใจ
ข้อสี่นี้ก็เรียกว่ามีปีตินะครับ
ถ้าหากว่าความเพียรของคุณนำไปสู่การอึดใจ
การรู้สึกดี การรู้สึกเหมือนกับมีแรงบันดาลใจ มีปีติ อันนั้นถือว่าใช้ได้
แต่ถ้าหากว่าความเพียรของคุณนำไปสู่ความรู้สึกห่อเหี่ยว ความรู้สึกแห้งแล้ง
อันนั้นก็ต้องสำรวจกันใหม่ ว่าความเพียรของคุณจะเป็นสติที่ถูกต้องหรือเปล่า
มีความเข้าใจที่ถูกต้องหรือเปล่า มีการพิจารณาเข้าไปในธรรมหรือเปล่า หรือว่าสักแต่เห็นที่อ้อๆ นะครับ

เอาละถ้าสมมุติว่าข้อสี่ผ่านนะครับ มีปีติ มีความอึดใจ
ก็ต้องดูด้วยว่ากายใจของคุณมีความสงบระงับหรือเปล่า
ถ้าหากว่ากายใจของคุณมีความสงบระงับ
อันนั้นก็มีความพร้อมที่จะยกขึ้นสู่ความเป็นสมาธิ คือมีความตั้งมั่น
ถ้าหากว่ามีความตั้งมั่นแล้ว คุณจะมีความรู้สึกเหมือนกับว่าใจนี้ถอยออกมาเป็นผู้ดูอยู่เฉยๆ
เป็นต่างหากจากภาวะของกาย เป็นต่างหากจากภาวะของความรู้สึกอดัดหรือสบาย
เป็นต่างหากจาก แม้สภาพจิตใจที่กำลังสงบหรือฟุ้งซ่านอยู่นะครับ
กระทั่งเกิดความรู้สึกนึกคิดอะไรขึ้นมาก็เห็น เหมือนกับเป็นของแยกต่างหาก อันนั้นคือลักษณะของสมาธิ
มันมีความตั้งมั่นมากพอที่จะเห็นภาวะต่างๆ ทางกายใจ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป
โดยไม่มี ความหวั่นไหว ไม่ไขว่ไขวไปทางอื่น ไม่มีฟุ้งซ่านเลื่อนลอยไปอย่างอื่น

ขั้นต่อมานะ ขั้นสุดท้าย อันดับที่เจ็ด ก็คือว่าสำรวจตัวเองว่ามีความวางเฉยมากพอไหม
ถ้าหากว่ารู้อะไรไปแล้ว รู้สึกว่า เอ๊ย นี่ตัวเรายังไม่ดี นั้นยังไม่ใช่วางเฉยแน่นอน นะครับ
ก็สำรวจแล้วก็สังเกตว่ามันจะมีใจวางเฉยมากกว่าเดิมได้อย่างไร
เจ็ดข้ออันนี้เรียกว่ารวมกันนะครับ

หลักการที่พระพุทธเจ้าให้สำรวจความพร้อมในการบรรลุมรรคผล ๗ ประการ
หรือว่าที่เรียกโพชฌงค์ ๗ นะครับ ก็มีดังที่กล่าวมา

ดั่งตฤณพจนนา ๑๒

Dungtrin's rhapsody

ดั่งตฤณพจนนา

ดั่งตฤณพจนนา

Dungtrin's rhapsody

ใกล้พรรษาหาใจถึงไหนแล้ว
ถ้าหาเจอก็เร่งรัดตัดทางที่

ใจที่แกล้งแน่วรู่อยู่กลางนี้
อย่าให้มันที่ต่อรอทุกข์เลย

ภาพโดย น.ต.พงศนภา สุขธีระ
<http://phongnapha.multiply.com/>

ดั่งตฤณ
www.dlitemag.com

จำเป็นต้องเห็นจิตเกิด-ดับไหม

ธรรมสัจฉา

หมอลำ

ผู้ร่วมสนทนาธรรม : เวลาที่เรารู้จิตหรือรู้สภาวะ จำเป็นที่จะต้องเห็นสภาวะมันดับไปหรือเปล่าครับ
โดยส่วนใหญ่ผมจะไม่เห็นสภาวะที่มันดับไปครับ ผมจะเห็นหลงไปเรื่องอื่นหรือเห็นสภาวะอื่น

หมอลำ : ถ้ารู้สึกตัวมันจะเห็นเอง เป็นช่องว่างคั่นเลย ความต่อเนื่องจะขาดเลย เหมือนที่หลวงพ่อบอก

อันนั้นถึงจะเริ่มเป็นวิปัสสนาญาณ คือเห็นการเกิดดับของรูปนาม ถ้าก่อนหน้านี้จะไม่ใช่ของจริงเลยครับ

ผู้ร่วมสนทนาธรรม : ขอบขอบคุณครับ

ท่านที่สนใจถามปัญหา สามารถส่งคำถามมาได้
ที่ dharmma.sagutja@gmail.com นะคะ (-/-)

ถูกเงินแย่งรัก

mayrin

การที่ผู้ชายคนหนึ่งเลือกผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่เรา
ไม่ได้หมายความว่า เพราะเขารักผู้หญิงคนนั้นเสมอไป
แต่อาจหมายถึงเขารักตัวตนของตัวเอง
เพราะหญิงนั้นสามารถตอบสนองให้ในสิ่งที่เขาต้องการได้

อันเป็นวิสัยของปุถุชนทั่วไป ที่แท้จริงแล้วไม่ได้รักใครเลยนอกจากตัวเอง
ซึ่งในกรณีนี้ คุณก็ได้ทราบชัดแล้ว ในเมื่อเงินเป็นสิ่งที่เขาต้องการมากที่สุด
และเขาก็มีโอกาสดังนั้นที่ เพียงเอื้อมมือคว้า ซึ่งเขาก็ไม่ละโอกาสนั้น

สำหรับหลายคนๆ ความรักเป็นนามธรรม ที่จะได้ ชาติได้
เพราะเป็นสิ่งซึ่งไม่อาจเปลี่ยนสภาพเป็นเครื่องบำรุงชีวิตตนได้เหมือนเงิน

ดังนั้น ถ้ามองในด้านตรงข้าม คุณไม่ได้ถูกทิ้ง หากแต่เป็นเขาที่ถูกทิ้ง
ถูกทิ้งจากศักดิ์ศรีของความเป็นชาย ที่ควรยืนหยัดโดยตน
ถูกทิ้งจากคุณงามความดี และความเป็นผู้มีธรรม
ไม่อาจเป็นที่พึงเลี้ยงดูตน ไม่อาจพึ่งพาแก้ไขอุปสรรคขวากหนามในชีวิต

ซึ่งเมื่อมองไปข้างหน้าในอนาคตที่ยาวไกล
ถ้าตัวของเขายังรับผิดชอบตัวเองไม่ได้แล้ว เขาจะสามารถเป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดี
เป็นผู้ที่สามารถรับผิดชอบชีวิตคุณซึ่งจะมาเป็นภรรยา และเลี้ยงดูบุตรต่อไปได้อย่างไร

ส่วนผู้หญิงคนนั้น
เธอไม่ใช่ผู้ที่ควรแก่การเคียดแค้นแข่งชกให้ได้ผลสนองคืนของเราเลย
หากแต่เป็นเหยื่อที่น่าสงสารของกิเลส เป็นผู้ที่ยอมเหน็ดเหนื่อย
สูญเสียทั้งทรัพย์สินเงินทอง ร่างกายตนเพื่อบำรุงบำเรอคนอื่น

ละทิ้งจิตอันเป็นกุศล
และทางเดินอันนำไปสู่ทางความสว่างในกรรมดีของตนในเบื้องหน้า

ฉันรันทดทุกอย่างเพียงเพื่อเห็นยวรั้งชายคนหนึ่งเอาไว้
ซึ่งก็รู้ว่า จะต้อง "ยอม" ทำเช่นนี้ต่อไปอีกนานสักเพียงใด

เมื่อวันใดที่เขาพบหญิงอื่น ที่ตรงกิเลส และพร้อมจะให้ได้ "มากกว่า"
เธอคนนี้ก็จะต้องทุ่มเทต่อสู้เพื่อแย่งชิงรักเขาไว้อีก ครั้งแล้วครั้งเล่า
กระโจนเข้าสู่วงจรของทุกข์ไม่รู้จบ
ซึ่งในที่สุดก็จะเหลือเพียงความว่างเปล่าในสิ่งที่เคยมีอยู่
เมื่อเธอไม่อาจสนอง หมดในสิ่งที่เขาต้องการได้แล้ว

ความไม่ดีของคนอื่นใดนั้น
เราไม่จำเป็นต้องสร้างวชิกรรม เป็นผู้ประกาศคะ
เพราะพฤติกรรมของเขา จะเป็นผู้ประกาศออกมาด้วยตัวเองอยู่แล้ว

และรักครั้งแรกไม่ได้หมายความว่าถึง ครั้งเดียวในชีวิต
คนแรกไม่ได้หมายถึง คนเดียวตลอดไป
เพราะคนที่ดีกว่า สูงกว่า งามกว่าด้วยธรรม

คนที่เหมาะสมควรคู่กับเรามากกว่าคนแรกนั้น
ยังรอเราอยู่ในทางเบื้องหน้าเสมอ
ถ้าเราเป็นคนที่ดีด้วยธรรมที่สมควรแก่เขา

ซึ่งเมื่อวันหนึ่งเราได้พบ... เราจะมองคนแรกของเรา
เป็นเพียงเศษผงเล็กๆ ที่ทำให้เคยรู้สึกกระคายเคือง
น้ำตาไหลออกมาเพียงเท่านั้น

มั่นใจได้กับกองทุนทองคำ ทางเลือกของนักลงทุนยุคใหม่

กรมกอสมกน

Mr.Messenger

สนใจติดตามข่าวสารการลงทุนได้ที่ <http://twitter.com/MrMessenger>

ท่านเคยประสบกับปัญหาเหล่านี้หรือไม่? อยากลงทุนในทองคำ แต่ไม่อยากเดินไปซื้อที่ร้านทอง ไม่อยากเก็บทองไว้ที่บ้าน อยากได้ราคาตามตลาดต่างประเทศ ปัญหาของท่านจะหมดไป ถ้าลงทุนกับกองทุนรวมทองคำ
รู้สึกเหมือนตัวเองเป็นจอร์จในโฆษณาขายของในโทรทัศน์เลยแฮะ...

ฉบับนี้ขอมาเล่าช่องทางการลงทุนในทองคำอีกช่องทางที่เริ่มมีคนรู้จักในวงกว้าง และน่าจะได้รับความนิยมเพิ่มขึ้นอีกเรื่อยๆครับ การลงทุนที่ว่านี้ก็คือ การลงทุนผ่านกองทุนรวมทองคำ

กองทุนรวมทองคำ จะนำเงินลงทุนที่ได้จากนักลงทุนไปลงทุนต่อในกองทุนแม่ (Master Fund) ที่มีการลงทุนในทองคำแท่งจริงๆในตลาดโลก โดยปัจจุบันกองทุนทองคำกองใหญ่ที่สุดในโลก ชื่อว่า SDPR Street Tracks Gold Trust ซึ่งมีการซื้อขายกันในหลายสกุลเงิน แต่สกุลหลักเป็นดอลลาร์สหรัฐ เรื่องมาตรฐานและความปลอดภัยก็ไว้ใจได้ครับ ทางกองทุนได้ให้ธนาคาร HSBC USA, N.A.(HSBC) เป็นผู้เก็บรักษาทองคำของกองทุนเอาไว้อีกที

เนื้อหาครั้งนี้อาจจะหนักหน่อยนะครับ แต่ใครสนใจลงทุนในกองทุนทองคำ จำเป็นต้องรู้กลไกของกองทุนไว้บ้าง

SDPR Street Tracks Gold Trust ถือเป็นกองทุนประเภท Exchange Traded Fund (ETF) ที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์นิวยอร์ก (NYSE) ถูกจัดตั้งโดย World Gold Trust Services LLC ถือหุ้นโดย World Gold Council (WGC) ซึ่งเป็นองค์กรตัวแทนจากอุตสาหกรรมเหมืองแร่ทองคำชั้นนำของโลกโดยจะลงทุนในทองคำแท่งที่มีความบริสุทธิ์ขั้นต่ำ 99.5% ขึ้นไปตามมาตรฐานทองคำซึ่งกำหนดโดยสมาคมผู้ค้าทองแห่งลอนดอน (The London Bullion Market Association : LBMA) แต่คุณรู้กันหรือไม่ว่าทองคำที่ซื้อขายอยู่ในประเทศไทยนั้นมีความบริสุทธิ์เพียงแค่ 96.5% ซึ่งก็แปลง่ายๆว่าทองคำไทยยังไม่ได้มาตรฐานของ LBMA นะครับ

คิดไปคิดมา แล้วสงสัยกันไหมครับว่า จะซื้อกองทุนที่ไปลงทุนในทองคำแท่งบริสุทธิ์ 99.5% แต่ไม่ได้ทองคำแท่งมาขายชม หรือว่า จะเดินเข้าร้านทองแล้วซื้อทองคำแท่งมานั่งมองที่บ้าน แต่ไม่ได้มาตรฐานสากลดี?

การจะตอบคำถามนี้ได้ เราไม่สามารถใช้เพียงแค่ปัจจัยเดียวมาพิจารณาได้ นักลงทุนควรมองในหลายประเด็น โดยดูว่า เราต้องการลงทุนในทองคำเพื่ออะไร? และการลงทุนแบบไหน ให้ผลประโยชน์สูงสุดแก่เรา? มีร้านทองที่ไวใจไหม? มีเงินลงทุนเพียงพอจะลงทุนโดยตรงกับทองคำแท่งหรือเปล่า? มีที่เก็บรักษาทองคำแท่งไหม? ไวใจกองทุนหรือเปล่า? และแน่นอนว่าทางของแต่ละคนอาจไม่เหมือนกัน หากรู้สึกว่ายากที่จะเลือกว่าจะลงทุนวิธีไหน ก็ลองย้อนกลับมาดูที่ใจครับ รู้สึกสบายใจกับการลงทุนวิธีไหนมากกว่า ก็เลือกทางนั้น เพราะคงไม่มีประโยชน์เลย หากเราเลือกวิธีการลงทุนที่ทำให้เราเครียดนอนไม่หลับ ต้องคอยพะวงว่าเงินลงทุนจะหายไหมอยู่ตลอดเวลา ไปๆมาๆเสียทั้งงาน เสียทั้งเงิน ยิ่งเครียดหนักขึ้นไปอีก เปรียบเทียบกับช่วงที่เราเจริญสติด้วยวิธีการดูจิต เราจะรู้ว่าปฏิบัติตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้าหรือไม่ ก็ด้วยการสังเกตที่ใจตัวเราเอง หากปฏิบัติแล้วจิตใจแข็งๆ เครียดๆ นั้นไม่ใช่ทางที่พระพุทธเจ้าทรงชี้ทางไว้แน่นอน เห็นไหมครับ ระหว่างการลงทุนเราก็สามารถรับรู้อาการของจิตใจจากการเจริญสติ หรือ ทำวิปัสสนาได้ พุทธศาสนิกชนไม่ควรแยกธรรมะออกจากชีวิตประจำวันของตนเอง ตรงกันข้าม ธรรมะกลับสามารถสอน และบอกทางให้กับเราในทุกจังหวะชีวิตได้ตลอด อยู่ที่เรารู้ หรือ ไม่รู้ ก็เพียงแค่นั้น

กลับมาที่กองทุนทองคำต่อ ย้อนหน้าก่อนหน้านี้อยู่มีคำศัพท์อีกหนึ่งคำที่นักลงทุนควรทำความรู้จักไว้ นั่นก็คือ “Exchange Traded Fund (ETF)” ขอเรียกสั้นๆว่า ETF ซึ่งก็คือ กองทุนรวมที่จดทะเบียนในตลาดหลักทรัพย์ของประเทศนั้นๆเสมือนหุ้นตัวหนึ่งในตลาด โดยนักลงทุนสามารถส่งคำสั่งซื้อ คำสั่งขายผ่านโบรกเกอร์ได้เหมือนการซื้อขายหุ้นทั่วไป แต่กองทุน ETF ไม่เหมือนหุ้นตรงที่มีนโยบายเน้นการสร้างผลตอบแทนให้เท่ากับดัชนีอ้างอิง อาทิเช่น ดัชนีราคาหุ้น ดัชนีราคาหุ้น SET50 ดัชนีราคาตราสารหนี้ เป็นต้นโดยในกรณีของกองทุนทองคำนี้ ดัชนีอ้างอิงของกองทุนก็คือ ราคาทองคำแท่งในตลาดโลก นั่นเองครับ นี่ก็เป็นสาเหตุที่ทำให้ให้นักลงทุนสามารถซื้อทองคำในราคาตลาดโลกได้ เพราะเมื่อ SDPR Street Tracks Gold Trust นำเงินลงทุนจากกองทุนไปซื้อทองคำแท่งจริงๆทุกๆสิ้นวัน กองทุนจะคำนวณมูลค่าทรัพย์สินสุทธิ : Net Asset Value (NAV) แล้วประกาศบอกเราอีกทีว่าซื้อขายไปที่ราคาเท่าไร โดยราคาที่คำนวณมาแล้วอันนี้ จะเคลื่อนไหวในทิศทางเดียวกันกับราคาทองคำในตลาดโลกครับ สำหรับท่านใดที่อยากรู้เรื่อง ETF มากกว่านี้สามารถหาข้อมูลได้จากเว็บไซต์ของตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย www.set.or.th หรือเว็บไซต์ของบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุน ที่เป็นผู้จัดจำหน่ายกองทุนทองคำได้ครับ

คำถามต่อมาก็คือ หากสนใจลงทุนในทองคำแล้ว จะซื้อตอนไหนดี?

ลองกลับไปดูกราฟราคาทองคำย้อนหลัง 20 ปี ที่ผมเคยนำมาให้ดู จะเห็นว่า แนวโน้มราคาทอง เป็นขาขึ้นมาตลอด จะมีช่วงแกว่งลงบ้าง ก็เป็นระยะสั้นๆไม่เกิน 1 ปี ดังนั้นสำหรับนักลงทุนที่สนใจจะสะสมทองคำไว้ลงทุนในระยะยาว ก็สามารถใช้วิธีทยอยลงทุนไปเรื่อยๆ โดยเริ่มตั้งแต่วันที่เรารวมกันได้ครับ

ต้องยอมรับกันก่อนว่าเราไม่มีความรู้เต็ม 100 เปอร์เซ็นต์ ในการจะคาดเดาทิศทางระยะสั้นๆของราคาทองแท่งได้อย่างแม่นยำว่าในอนาคตราคาจะวิ่งไปทางไหน ที่เรารู้แน่ๆก็คือ ทองคำแท่ง เป็นสินทรัพย์ที่มีวันหมดไป เมื่อมีวันหมด ก็แสดงว่าราคามีแนวโน้มสูงขึ้นหากนักลงทุนหรืออุตสาหกรรมหลายๆแห่งยังต้องการทองคำเพื่อลงทุน และเพื่อไปเป็นส่วนประกอบของสินค้าประเภทต่างๆ

เราเป็นชาวเมือง อยู่ในเมืองที่วุ่นวาย จะไปนั่งทำสมาธิ เข้าฌานแล้วค่อยออกมาเดินปัญญา คงจะเป็นไปได้ยาก การเจริญสติแบบทยอยเก็บเล็กผสมน้อย ด้วยการสังเกตความเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงของจิตใจในชีวิตประจำวันจะเหมาะกับวิถีชีวิตของเรามากกว่า ... ราคาทองแกว่งขึ้นแกว่งลงแรงบ้าง น้อยบ้าง บางครั้งเราก็ไม่สามารถคาดเดาได้ ดังนั้นการค่อยๆทยอยลงทุน เก็บเล็กผสมน้อยไปเรื่อยๆก็ดูเหมาะกับรูปแบบการลงทุนของเราเพื่อหวังผลตอบแทนในระยะยาวมากกว่า เช่นเดียวกัน

โชคดีในการลงทุนครับ

ชลนิล

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

มรรคานอนเหยียดขาบนเตียง มีประสาณที่หน้าอก กำหนดลมหายใจช้าๆ จนจิตใจผ่อนคลาย หลังเขาฟื้นความทรงจำ ได้พบกับเรื่องราวหลายอย่างจนตั้งตัวแทบไม่ติด ยิ่งรู้ว่าต้องแบกรับผลการกระทำของตนในอดีตทำให้เขาอึดอัดใจไม่น้อย

ทิวาเทพเป็นเงาเบื้องหลังของมรรคา เรื่องราวของเทพองค์นั้น จบลงตั้งแต่ขอดีเป็นมนุษย์ แต่ผลของการกระทำยังไม่สิ้นสุด 'กรรม' ยังคงติดตามมาไม่ว่าเขาจะระลึกชาติได้หรือไม่

การจดจำอดีต มีทั้งผลดีและผลเสีย...

เขาสามารถรับรู้เรื่องราวต่างๆ ที่มนุษย์ธรรมดาไม่อาจพิสูจน์ได้ แต่ถึงอย่างนั้น มีบ่อยครั้งที่เขาคลายจะมีสองร่างในคนคนเดียว...ทิวาเทพกับมรรคามีสภาพแวดล้อมแห่งภพชาติการเกิด และความเป็นอย่างอื่นต่างกัน...จะอย่างไรก็ไม่อาจเหมือนกันทุกกระเบียดได้

เช่น...เรื่องการกินอยู่...

ตั้งแต่เล็กจนโต มรรคากินข้าวปลาอาหารเหมือนคนธรรมดาโดยไม่รู้สึกอะไร แต่พอคืนความเป็นทิวาเทพเขากลับขยี้แหยงเนื้อสัตว์ อาหารที่เคยกินในความรู้สึก มันก็คือซากศพดีๆ นี่เอง ไม่ว่าจะเอามาปรุงแต่งอย่างไร...มันก็ยังเป็นเลือดเนื้อของสิ่งมีชีวิต เทพผู้ค้นเคยต่ออาหารทิพย์ ย่อมไม่คิดลิ้มรสซากปฏิกูล

สิ่งที่พอฝันกลางวัน มีแต่ผลไม้ ผักแล้วก็ข้าว...มรรคาไม่รู้ว่านี่เป็นสิ่งที่ดีหรือไม่...

เย็นมากแล้วเมื่อมรรคาได้ยินเสียงรถแล่นมาจอดหน้าบ้าน เจ้าชายคงกลับจากไปรับคุณแม่บ้านใหญ่ กลางคืนเขาจำงพยาบาลพิเศษให้เฝ้าปึกแก้ว จึงไม่น่ามีปัญหาอะไร...หลายวันมานี้เขารู้สึกเหนื่อยเหลือเกิน

ชายหนุ่มหลับตาอย่างพลีๆ นึกถึงกำหนดเวลาที่บอกร้างไป นึกถึงวิญญาณสองดวงที่ถูกกักขัง และนึกหาวิธีรับมือกับเจ้า...ยิ่ง 'นึกถึง' เขายิ่งเหนื่อย ยิ่งเหมือนถูกจับกดอยู่ในโลกแคบๆ มองซ้ายมองขวาพบแต่กำแพงทึบตัน

มีเสียงฝีเท้าเบาๆ เดินมาหยุดหน้าประตูห้อง ตามด้วยเสียงเคาะประตู

"เชิญ" เขาพูดทั้งๆ ที่ไม่ได้ลืมตา...คงเป็นเจ้าชาย ไม่ก็ป้าแจ่ม

เขาได้ยินเสียงประตูเปิด นำแปลกที่ใจอันเหนื่อยล้ากลับสดชื่นขึ้น สมองโล่งเบา คล้ายมีลำแสงซ่อนไขเข้ามาขับไล่ความมืดและเยือกเย็น

มรรคาลืมตา ยันกายข้าๆ เขาไม่ได้เปิดไฟ เย็นย่ำเช่นนี้ บริเวณประตูห้องน่าจะเป็นส่วนที่อยู่ในเงามืดมากที่สุด แต่มรรคากลับมองเห็นร่างที่ยืนอยู่หน้าประตูอย่างถนัดชัดตา

หญิงสาวร่างโปร่งบาง เส้นผมหยักเป็นลอน ทั้งยาวเกือบถึงกลางหลัง ใบหน้านวลแอร้ม รอยยิ้มสว่างไสว มรรคามองเห็นรายละเอียดชัดราวกับร่างนั้นฉาบแสงเรืองๆ ออกโดยรอบ

ชายหนุ่มลุกขึ้นอย่างพลอโพล หัวใจกระตุกวบ เหมือนได้พบของรักที่ทำสูญหายเสียนาน

“แก้ว” เสียงเขาไม่เกินกระซิบ “พินตั้งแต่เมื่อไหร่ ทำไมไม่บอกพี่”

หญิงสาวไม่ตอบ หล่อนใช้การเดินเข้ามาทอดเขาเป็นการทักทาย มรรคารู้สึกถึงแรงกดดันข้างแบบแน่นมันคง เสมือนจะไม่ยอมพรากจากเขาไปไหนอีกแล้ว

ที่โต๊ะอาหารค่ำเรียงรายด้วยชามกับข้าวควั่นกรุ่น หอมฉุย เจ้าของบ้านทั้งสองเพิ่งนั่งเก้าอี้ เจ้าชายก็ตักข้าวให้อย่างคล่องแคล่ว ส่วนแม่ครัวใหญ่ยืนอธิบายฝีมือทำอาหารของตนด้วยเสียงแจ่มใส

“วันนี้ป่าเลือกแต่กับข้าวของโปรดคุณแก้วทั้งนั้นเลยนะคะ ปุ่ผัดผงกะหรี ไก่ทอด ต้มยำกุ้ง...” อาหารที่จระไนมาราวจะให้กินได้ทั้งกองทัพ

“นี่ต้มยำสูตรพิเศษของป่า ไม่เหมือนใคร เพราะเพิ่มกุ้งให้มากกว่าคนอื่นอีก”

ปิกแก้วยิ้มพลางส่งสายตานุ่มนวลให้คนพูด มรรคาหน้าตาสดใสดูไม่มีความกังวลใดๆ

“แค่ได้ยืมชื่อก็อิ่มแยะแล้วจะป่า” หล่อนพูดโดยพยายามไม่มองกับข้าวสุดฝีมือของแก “แต่วันนี้แกวอยากกินสลัดผักฝีมือของป่าจังเลย...อย่าโกรธแกวนะจ๊ะ”

ป่าแฉล้มหน้าเสีย มองคุณๆ ทั้งสองอย่างงุนงง กิ่งน้อยใจ

“อีกคนแล้ว...พอคุณมัดพินก็ขอกินแต่ผลไม้ นี่คุณแก้วก็อยากกินแต่ผักอีก เพิ่งออกจากโรงพยาบาลแท้ๆ น่าจะกินอาหารที่บำรุงร่างกายนะคะ”

ปิกแก้วยิ้มให้แม่ครัวอีกครั้ง เป็นรอยยิ้มที่ไม่มีใครทนใจแข็งพอจะขัดขึ้นได้

“ค่า...า” แกแกล้งลากเสียงยาวอย่างประชดประชัน

“ของฉันด้วยนะ” มรรคากล่าวเสริมไล่หลัง ป่าแฉล้มกระพืดกระพืดเข้าครัว ไม่วายพิมพ์ว่า... สงสัยอาหารชั้นดีของแกคงต้องปล่อยให้บุตเสียหมดแล้วกระมัง

มรรคากับปิกแก้วมองตากัน คล้ายมีสิ่งโยงใยผูกพัน ลึกลงในใจ มรรคาตอบไม่ถูกว่าเพราะอะไร เขาถึงเห็นปิกแก้วเปลี่ยนแปลง ราวกับไม่ใช่ น้องสาวคนเดิมของเขา...หญิงสาวตรงหน้ายิ้มแก้มใส นัยน์ตากระจ่างดังดวงดาว และกิริยาท่าทางช่างคุ้นตาเหลือเกิน...เพียงแต่ว่าไม่ใช่ท่าทางอันเคยชินของปิกแก้ว

ป่าแฉล้มกำลังล้างจานด้วยใบหน้านุดบึ้ง ส่วนเจ้าชายนั่งกินอาหาร ‘ชั้นดี’ ที่มีกลิ่นหอมบนโต๊ะอย่างปรีดีเปรม เสียงจานกระทบกันดังก้องกังว เหมือนล้างอารมณ์เจ้าตัวไปด้วย

“เบาๆ ก็ได้ป่า เดี่ยวจานชามก็แตกหมดหรอก” เจ้าชายเสนอหน้ามาเตือน

“มึงไปไกลๆ กูเลยไอ้ช้ย คนกำลังอารมณ์ไม่ดี” ป่าแฉล้มหาที่ตำหนิได้

“โธ่ป่า ฉันอุตส่าห์เตือนดีๆ นา เดี่ยวถ้าจานแตกไปจริงๆ ป่าจะยิ่งเสียอารมณ์กว่านี้”

“ไอ้ชัย” ป้าแจ่มตวาดแว๊ด “มึงไม่ต้องมาแข่งกู”

“ฉันหวังดีจริงๆ นา...ป้า แค่มื้อๆ ท่านอยากกินสัลดชิ้นมาป้าก็โมโหไปได้”

“ก็ข้าน้อยใจนี่หว่า” เสียงคุณแม่บ้านติดงอนๆ “อุตสาห์ตั้งใจทำกับข้าวให้คุณๆ ตั้งหลายอย่าง นี่อะไรเกิดไม่ยอมกินสักอย่าง”

“แหม...ป้าก็...ฉันก็ช่วยกินแทนให้แล้วนี่ไง อร่อยจะตาย มีมากกว่านี้ฉันก็กินหมดน่า...” เจ้าชัยทำหน้าทะเล้น

“เอ็งนะมันลั่นจะเข้ ท้องยัดทะนาน มีเท่าไรก็หมดวะ” ป้าบ่น “แต่ก็น่าแปลกใจเรื่องคุณๆ เขานีหว่า”

“เรื่องที่คุณๆ เขากินแต่ผักผลไม้กันนะเธอ” พอเสียงป้าแจ่มอ่อนลง เจ้าชัยก็โผล่ออกมาเห็น

“เออวะ มึงสังเกตมั๊ย ตั้งแต่คุณหมัดหายเจ็บ แก่ไม่แตะต้องเนื้อสัตว์เลย นี่คุณแก้อีกคน”

ป้าแจ่มไม่กล้าเล่าเหตุการณ์ประหลาดก่อนปึกแก้วจะฟื้นให้ใครฟัง แก่คิดเองว่าอาจดาฟาดเพราะดูทีวีมากเกินไป อีกทั้งช่วงเวลานั้นก็สั้นๆ ไม่กี่วินาที

“สงสัยพร้อมใจกันกินมังสวิรัตินั้นแหละป้า ไม่เห็นแปลกเลย คนเขากินกันตั้งเยอะ”

“แล้วมึงไม่ได้สังเกตอีกเรื่องหรือไง” ป้าแจ่มวางมือจากจาน หันมามองเจ้าชัยด้วยแววตาแปลกๆ

“อะไรหรือป้า” เจ้าชัยก็สงสัยท่าทางป้าแจ่ม

“คุณแก้วน่ะสิ” แม่บ้านใหญ่พูดออกมาแล้ว “แกสวยขึ้นมาก จนเหมือนไม่ใช่ตัวแก้วนั่นแหละ”

หลานชายหัวเราะเห็นเป็นเรื่องตลก “คุณแก้วเขาก็สวยอยู่แล้วนี่ป้า ฉันไม่เห็นแปลกอะไรเลย”

“ไม่ใช่อย่างนั้น” แม่บ้านแม่ริมฝีปาก พูดอย่างครุ่นคิด “ถ้ามึงสังเกตดีๆ นะ นอกจากคุณแก้วจะสวยขึ้นจนดูผิดหูผิดตาแล้ว ท่าทางของแกก็เรียบร้อย มีราศียังงพิกล ดูเป็นผู้หญิงเต็มตัว ไม่เห็นเหมือนแต่ก่อน ส่วนคุณหมัดเองก็เถอะ ดูแล้วรู้สึกยังงพิกลไม่ถูกวะ”

“เรื่องคุณแก้วฉันไม่ทันสังเกตหรอกนะป้า แต่คุณหมัดนะฉันเชื่อ ตั้งแต่แกอยู่โรงพยาบาลแล้ว ดูเหมือนแกจะมีอำนาจน่าเกรงขามขึ้น ธรรมดาฉันก็กลัวแกอยู่แล้วนา...คราวนี้ยิ่งกลัวแกหนักขึ้น แต่ไอ้กลัวก็ส่วนกลัวหรอกนะป้า...ถ้าป้าใกล้ชิดคุณหมัดเหมือนฉันนะ ป้าจะรู้สึกว่าแกอบอุ่นยังงพิกลไม่ถูก อยู่ใกล้ๆ แล้วรู้สึกปลอดภัย...สบายใจเหมือนมันใจว่าแกคุมครองเราได้”

เจ้าชัยหยุดคำอธิบายอันยืดเยื้อ ป้าแจ่มตกอยู่ในความคิดอันน่าฉงนของตัวเอง...แกกำลังไตร่ตรองว่าควรเล่าเรื่องที่เห็นให้หลานชายฟังหรือไม่ บางทีแกอาจมีเพื่อนช่วยออกความเห็นบ้างก็ได้ และที่สุด...แกก็ตัดสินใจเล่าออกมา

มรรคากัมมกราบพระพุทธรูปบนโต๊ะหมู่บูชาเสร็จแล้ว นั่งพับเพียบ สายตามองรูปหลวงปู่ใหญ่...รำลึกในอดีตของทิศาเทพ ทำให้เขารู้ว่า นอกจากท่านจะช่วยเขายามตกเป็นเชลยของจ้าวแล้ว ยังชี้แนะแนวทางบางอย่างให้ หลังจากเขาขังจ้าวและไปนมัสการกราบขอบคุณท่านที่กลดกลางป่าใหญ่

ท่านพูดสั้นๆ แต่จวบบัดนี้ เขายังไม่อาจเข้าใจ

"ถ้าหากคิดว่ามีแพ้มีชนะ...เราเองยังต้องเป็นหนึ่งในสองอย่างนี้อยู่ร่ำไป"

เวลานั้นทิดาเทพได้สร้างภาระใหญ่หลวงให้กับตัวเอง แต่เทพเช่นเขาไม่อาจถอยหลัง จำต้องกัดฟันเดินหน้ายอมทั้งวิมาน ความสุขทั้งหลายในสรวงสวรรค์ รวมถึงหญิงอันเป็นที่รัก เพื่อลงมากระทำตามสัจจะ

เขาทำเช่นนั้นแล้วได้อะไรขึ้นมา...คำตอบคือไม่...เขาก็ยอมรับว่าตนเองพลาดที่หลงกลยั่วยุของจ้าว เมื่อพลาดแล้วจำต้องแก้ไข ไม่ยอมให้ผิดซ้ำซากอีก

มีเวลาไม่ถึงเก้าวัน เขาจะเอาอะไรไปสู้กับจ้าว มรรคาลดสายตาจากภาพมามองมือของตน ทิดาเทพขาดสติหรือไม่ ที่กล้ากล่าวว่า..ด้วยสองมือและหนึ่งปัญญา จะเอาชนะจอมปิศาจเช่นจ้าว มรรคาคอบไม่ได้ และคิดว่าทิดาเทพก็ไม่มีคำตอบ

...ถ้าไร้อำนาจฤทธาแห่งเทพแล้ว... มนุษย์เช่นเขาจะทำอย่างไร...

มรรคาเงหน้าสบพระเนตรองค์พระพุทธรูป...แล้วคำถามหนึ่งผุดขึ้นมา...พระพุทธองค์ใช้สิ่งใดบ้างชนะมาร...ใช้เพียงอิทธิฤทธิ์ปาฏิหาริย์อย่างเดียวหรือไม่

ยังไม่ทันได้คำตอบ บานประตูห้องพระก็เปิดออกอย่างแผ่วเบา ชายหนุ่มเหลียวหลังเห็นปีกแก้วก้าวเข้ามาช้าๆ ท่าทางนุ่มนวล งดงาม มือปิดประตูตามหลัง แล้วคุกเข่าคลานเข้ามาหา มรรคาได้กลิ่นหอมอ่อนๆ โขยมาจากร่างหญิงสาว เป็นกลิ่นหอมแปลกๆ ที่คุ้นความรู้สึกเขาเหลือเกิน

"มาไหว้พระหรือจะ" เขาทักถาม หญิงสาวยิ้ม หันหน้าไปทางพระพุทธรูป คุกเข่าราบ แล้วก้มลงกราบด้วยท่าที่ถูกต้องที่ปีกแก้วไม่เคยปฏิบัติได้เหมือน...มรรคาหรีดตาลง กิริยาที่เห็น สะกิดใจเขาอีกแล้ว กราบพระเสร็จหญิงสาวพับขาหันมาคุยกับเขา

"คุณพันเกลียวเป็นยังงัยบ้างคะ"

มรรคาอึ้ง ไม่คิดว่าจะได้รับคำถามนี้

"ยังไม่ได้เลย" ชายหนุ่มตอบตามตรง

"มิดเล่มนั้น" ปีกแก้วปรายตาไปยังตั้งข้างกระถางรูปที่มรรคาวางมิดไว้ "พื้มคได้จากบ้านเธอหรือคะ"

"ใช่" เขาตอบท่าทางลังเล "ซัยบอกแก้วหรือ"

"มิดเล่มนั้น นอกจากจะลงกฤตยาคุมไว้แรงกล้า ยังมีอำนาจปราบแซมแซ้ง"

มรรคานิ่งงัน จ้องมองหญิงสาวเหมือนคนไม่เคยรู้จักกัน ชั่วครู่เขาสะกิดใจ ไหล่ตั้งตรง นัยน์ตาราบเรียบทรงอำนาจ ถามช้าๆ น้ำเสียงห่างเหิน

"คุณ...เป็นใคร"

คำตอบของปีกแก้วคือการชูมือขวาขึ้น และใช้มืออีกข้างถอดแหวนที่นิ้วนางออก ก่อนจะสอดกลับมายังนิ้วนางข้างซ้าย...

มรรคารู้สึกเหมือนถูกน้ำเย็นราด ใจกึ่งสับสน กึ่งยินดี เขาจ้องใบหน้าหญิงสาวแน่วหนึ่ง แล้วคล้ายมองเห็นเงาร่างๆ ซ่อนเข้ามา เป็นใบหน้าที่งดงามเกินพรรณนาของใครคนหนึ่งซึ่งดอกรังผึ้งแน่นอยู่ในใจทิดาเทพ...

"กนกกรัศมี" เขาครางแผ่วๆ "น้องเองหรือ"

เขาพูดอะไรไม่ออก ทั้งที่จริงควรรู้มานานแล้วว่า เทวนารีเช่นหล่อน...ไม่ยอมทิ้งเขาแน่นอน...

“น้องสิงอยู่ในร่างปีกแก้ว...หรือว่า...”

เขาหลุดคำถามไปอีกคำ แล้วเบิกตาโต

“น้องคงไม่อาจใจแข็ง ทนเห็นพี่มาดกระเก้าอยู่บนโลกมนุษย์เพียงผู้เดียวหรอกค่ะ” คำพูดนี้ ยืนยัน หลอนอยู่เคียงข้างเขามาตลอด

สองฝ่ายนิ่งงัน ยากจะหาว่าจามากแล้ว...จนที่สุด มรรคาจึงหัวเราะ เป็นเสียงหัวเราะเบาๆ ที่หลุดมาเพื่อข่มกลั่นความตื่นตัน...ซาบซึ้งใจ

ปีกแก้ว...หรือกนกกรัศมีก็ตาม ยืนมือกุมมือเขาแน่น กระแสใจหลังไหลถ่ายถอดแทนคำพูดนับร้อยนับพัน ดวงตาสองคู่สบกันสื่อถึงแรงปีตินับอนเอนอนันต์...ใครจะเชื่อ ท่ามกลางความเงิบและสงบเช่นนี้ ถึงกับมีดนตรีแห่งรักอันยิ่งใหญ่ บรรเลงกึกก้องในดวงใจทั้งสองดวง

เวลาล่วงผ่าน หากสีสน้ของช่วงเวลางดงามยังมีจิตจาง...มรรคา หรืออาจเป็นทิวาเทพเอ๋ยถาม

“น้องไม่รู้หรือว่า การที่ลงมาจุติบนโลกมนุษย์แล้ว หากจะกลับสู่สวรรค์อีกมันไม่ใช่เรื่องง่าย”

“ในเมื่อพี่รู้เช่นนั้น เหตุใดจึงยังลงมา” คำถามกลับทำให้อีกฝ่ายเงิบงัน “น้องเพียงกระทำตามสัจย์ที่เราให้ไว้ต่อหน้าองค์พระเกศฯพำณีนั่น”

ทิวาเทพขยับมือเกลี้ยเส้นผมนางอันเป็นที่รัก ประกายดาหวาน...คำมั่นนั้นเขาจดจำขึ้นใจ...

...ครั้งที่พระพุทธองค์ทรงขึ้นไปแสดงธรรมโปรดพุทธมารดาบนสรวงสวรรค์ ปวงเทพมากมายต่างเข้าร่วมฟังธรรม...ทิวาเทพและกนกกรัศมีเองก็เช่นกัน เพียงแต่ทั้งคู่สร้างสมภูมิธรรมบารมีมาน้อย จึงไม่อาจบรรลุมรรคผลเช่นเทพองค์อื่นๆ แต่ถึงกระนั้นก็ได้ต้อนรับ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เป็นสรณะที่พึ่งสูงสุดในใจ

ยามพระพุทธองค์เสด็จลงจากเทวโลก เทพทั้งสองได้ไปกราบนุชานมัสการองค์พระเกศฯพำณีนั่งจิตอธิษฐานร่วมกัน...วันนั้นมีปวงเทพมานมัสการกันมากมาย รัศมีของเหล่าเทพสว่างเรืองรุ่งแข่งกับแสงสีแห่งแก้ว ๗ ประการที่ประดับรายรอบเจดีย์ กลิ่นดอกไม้หอมบุชาลอยอบอวล เสียงสวดมนต์บูชาพระพุทธคุณกังวานแว่ว...

สองเทพก้มกราบแล้วกล่าวคำอธิษฐาน...

“ข้าน้อยทั้งสอง ขอยึดเอาไตรรัตนะเป็นที่พึ่งสูงสุด...จะขอส่งเสริมซึ่งกันและกันให้สร้างสมบารมีความดีให้สูงๆ ขึ้นไป จะร่วมเดินทางในวิถีสงสารร่วมกัน โดยมียอมทอดทิ้ง ไม่ว่าจะมีชาติ ก็พากันติดตาม...มียอมให้จิตใจหันเหไปสู่ทางที่ชั่วเด็ดขาด สามารถยกระดับภูมิธรรมแห่งตนให้พ้นทุกข์ ขึ้นสู่พระนิพพานได้ในที่สุดเทอญ...”

น้ำเสียงยังแว่วกังวานก้องอยู่ในโสตประสาทเหมือนเหตุการณ์เพิ่งผ่านชั่วคราว...

มรรคาคลี่ยิ้มแล้วคลายมือออก ถึงขั้นนี้คงไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีกต่อไป...มีเทพองค์ใดบ้างเล่าที่จุ่ อยากลงมาจุติเป็นมนุษย์ ทั้งๆ ที่ยังไม่ถึงวาระแห่งตน การเกิดเป็นมนุษย์ย่อมลืมนเลือนอดีตชาติกรรมดีที่หลงเหลือ อาจส่งผลให้เกิดในตระกูลดี ความเป็นอยู่ดี...ส่วนกรรมชั่วที่รอโอกาส ก็จะส่งผลให้เกิดความทุกข์แสนสาหัสเช่นกัน

ที่สำคัญ เมื่อเกิดเป็นมนุษย์ โอกาสสร้างกุศลมีมากพอๆ กับอกุศล...ความไม่แน่นอนคือสัจจะแห่งวิถีสงสาร ใครจะยืนยันได้ว่าเทพที่มากเกิดเป็นมนุษย์จะไม่มีโอกาสสร้างกรรมชั่วอย่างหนัก จนต้อง

ตกลงในอบายภูมิ เพราะอย่างไรก็มีแต่อริบุคคล หรืออริยสงฆ์เท่านั้น ที่สามารถปิดประตูอบายภูมิจนสนิทแน่น

ทั้งทีชาเทพและกนกัศมีเองก็ไม่มั่นใจ แม้ได้กล่าวอธิษฐานจิตแล้วก็ตาม...แต่ถึงกระนั้น ทั้งคู่ก็ยังลงมา...องค์แรกลงมาเพราะสัจจะ ส่วนอีกองค์ลงมาเพราะความรัก

เป็นความรักที่ไม่ต้องการคำอธิบายเพิ่มเติม

ปีกแก้วหีบมืดที่อยู่บนดั่งข้างกระถางรูปมาประคองอย่างเคารพ

“น้องคงพอช่วยพ้นเกลียวไต้” หญิงสาวเสนอตัว มรรคาพยักหน้าแนยน์ดาสงบ นิ่งลึก

“เช่นนั้นพี่ก็วางใจ” เขารู้...นอกจากระลึกชาติได้แล้ว ปีกแก้วยังได้ ‘พลัง’ เทวะของกนกัศมี กลับคืนมาด้วย “ต่อไปพี่จะได้เตรียมตัวสักที”

“พี่จะไปทีใด” หลุดคำถามแล้วคำตอบกลับกระจ่าง ใบหน้าหญิงสาวสงบจำยอม

“คืนเพ็ญที่จะถึงเป็นวันที่พี่ต้องปล่อยจ้าว ก่อนเผชิญหน้ากับมัน พี่ต้องหาสถานที่เตรียมตัวรับมือ”

“น้องจะจัดการเรื่องด้านหลังให้เรียบร้อยเอง” น้ำเสียงใส นึกแน่น

มือใหญ่กุมมือเล็กข้างที่สวมแหวนแนบแน่น แววตาเขาคือแววตาของชายที่ไข่มองหญิงผู้รู้ใจหนึ่งเดียวในชีวิต...

พันเกลียวเริ่มมีกำลังขึ้น การสวดมนต์เข้าไปเข้ามา กับการพยายามสงบจิตใจให้ตั้งลึก เป็นสมาธิ ทำให้กำลังแห่งจิตที่กระแสน่านเข็นเริ่มรวมตัว แม้จะใช้วิธีวิธีใดๆ ไม่ได้ แต่พอจะมองเห็นทางรอดในอนาคต

กะพ้อแขวนร่างอยู่เช่นเดิม ลอยไปมาตามจิ้งหะระกไม้ เสมือนคนที่ไม่อาจกำหนดชะตากรรมตนเองได้ นัยน์ตาล่อนหลับสนิท จิตใจมีเพียงภาพบุคคลเดียว...เห็นแล้วพันเกลียวอดถอนใจไม่ได้ หลอนทั้งสงสารและหดหู่ใจต่อหญิงสาวคนนี้ กะพ้อไม่ได้ถูกขังด้วยอาคมเช่นจ้าว...หลอนเพียงตกเป็นทาสตามพิธีกรรมผูกตรวนอาคมแทนทีชาเทพเท่านั้น...ต่อให้จ้าวปล่อยหลอนเป็นอิสระ แต่กะพ้อยังไม่อาจหลุดพ้นจาก ‘ทาส’ ได้...หลอนถูกหัวใจของตัวเองกักขังมานานแล้ว...ความรักที่หลอนมีต่อทีชาเทพเป็นพันธนาการที่เหนียวแน่นยิ่งกว่ามนตราใดๆ ทั้งปวง...รัก...โดยไม่อาจรู้ว่าเขามีใจต่อตนหรือไม่

พันเกลียวไม่มีเวลาเห็นใจกะพ้อนานนัก หลอนหลับตาลงอีกครั้ง พยายามรวบรวมจิตให้เป็นสมาธิ ความหวังพอเห็นอยู่รำไร หลอนไม่ยอมทิ้งโอกาสเด็ดขาด

“คุณมค์จะไปไหนคะ” ป้าแจลัมถามเมื่อเข้ามาทำความสะอาดห้องมรรคาตอนเช้าแล้ว พบชายหนุ่มกำลังจัดกระเป๋าสื่อผ้า

“ไปต่างจังหวัด” เขาตอบพร้อมมองหญิงสาวสู่ด้วยแววตาประหลาด “คงไปหลายวัน ขอบใจมากนะป้าที่ช่วยดูแลฉันกับแก้วมาตั้งหลายปี”

เขาพูดเรียบๆ แฝงความนัยจนอีกฝ่ายผิด้สังเกต

“คุณมค์อย่าพูดอย่างนี้สิคะ” ป้าแจลัมหวั่นใจโดยไม่ทราบสาเหตุ “มันไม่ดี”

มรรคาตะไหล่แกเบาๆ แม่บ้านใหญ่รู้สึกเหมือนมีกระแสไฟฟ้าแล่นผ่าน

“รักษาความดีของป้าไว้นะ” แวตามรรคาอ่อนโยนลง จนแกอียากเอ๋ยปากถาม แต่มีเสียงดังชัดจากเบื้องหลัง

“ป้าจ๋า” เสียงหวานๆ ของปิ๊กแก้ว ป้าแฉล้มรู้สึกเหมือนนัยน์ตาจะพร่าด้วยแสงสว่าง

ปิ๊กแก้วอยู่ในชุดขาว ใบหน้านวล กระจ่างตา...ขณะถูกประกบด้วยหนุ่มสาวทั้งสอง ป้าแฉล้มรู้สึกราวกับตัวเล็กจนเกือบเท่ามด

“เขานี้มีอะไรทานบ้างจ๊ะ”

“หลายอย่างค่ะ ป้าเตรียมเผื่อไว้ คุณแก้วจะได้เลือก”

“ขอโทษนะจ๊ะ แก้วทำให้ป้าต้องลำบากแยะ”

“ไม่เป็นไรหรอกค่ะ คุณแก้วอยากกินอะไร ป้าหามาให้ได้ทั้งนั้น” ป้าแฉล้มไม่ใช่คนน้อยใจนานนัก

“เดี๋ยวป้าลงไปจัดโต๊ะให้ก่อนนะค่ะ...อ้อ คุณแก้วจะรับประทานอาหารเข้าพร้อมคุณแก้วเลยไหมคะ”

มรรคาพยักหน้ารับ นัยน์ตาเลยไปยังหญิงสาวที่อยู่หน้าประตู ช่วงเวลานั้น...ป้าแฉล้มเห็นแวตาดำที่ชายหนุ่มมองปิ๊กแก้วอย่างชัดเจน...มันไม่ใช่แวตาดำเดิมที่ ‘พิมัด’ มีให้ต่อน้องน้อย แม้นัยน์ตาดำยังคงความอบอุ่น นุ่มนวล แต่ทว่ามีความอ่อนหวานละมุนละไมที่มรรคาไม่เคยมีให้ใครในชีวิต...

ลับร่างป้าแฉล้ม ชายหนุ่มจึงพูดเป็นงานเป็นการ

“พี่จะให้ชัยไปส่งที่ออฟฟิศก่อน แล้วค่อยพาแก้วไปบ้านพันเกลียวนะ” เขาจำเป็นต้องสะสางงานที่ค้างค้างช่วงนอนป่วยอยู่โรงพยาบาล และมอบหมายงานระหว่างที่ไม่อยู่...เขาจำเป็นต้องกระทำตามสัญญาของวิชาเทพก็จริง...แต่มรรคาก็มีหน้าที่รับผิดชอบต่อหลายชีวิตในบริษัทและโรงงานของเขา

“ค่ะ” หญิงสาวรับคำหนักแน่น

“เสร็จจากสะสางงาน พี่คงต้องไปก่อน” เขาเสริม

“ค่ะ” หล่อนรับคำอีกครั้ง สถานที่ที่เขาจะไปหล่อนรู้จักดี

“พี่อยากจะห้าม” มรรคาพูดซ้ำๆ “ไม่ให้น้องติดตามพี่ไป...แต่ก็รู้ว่า...ไม่มีประโยชน์”

ปิ๊กแก้วไม่ได้ตอบ นัยน์ตาที่สบตอชายหนุ่มมีความมุ่งมั่นไม่หวั่นไหว สองร่างยืนห่างกันแค่คืบ ไม่มีการพูดจา เพียงภาษาแห่งสายตา และหัวใจ ต่างสื่อสารกันเกินพอแล้ว...

ปิ๊กแก้วรับรูปที่จัดเรียบร้อยมาจากชัย แล้วยกขึ้นประนม กล่าวคำสวดในใจสองสามคำ ปิ๊กรูปและกัมกราบ พอลอยห่างออกมา หญิงสาวพบสายตาสองคู่แลตรงมาด้วยความหมายแตกต่าง...ดวงตาหญิงชรา มีความไวใจและเชื่อมั่น ดวงตาเจ้าชัย มีแต่ความสงสัย ไม่แน่ใจ

“ชัย...ออกไปข้างนอกก่อนก็ได้” ปิ๊กแก้วบอกเบาๆ แต่ชัดเจน เด็กหนุ่มรับคำก่อนทำตาม

หญิงสาวมองยายด้วยแวตาดำปรานี “ยายนั่งดูที่มุมห้องก็ได้นะจ๊ะ ถ้าเห็นอะไรก็อย่าเพิ่งสงสัย”

ยายรับคำ ช่วงชีวิตที่ผ่านมาเคยพบความมหัศจรรย์มาไม่น้อย...ถ้าไม่ใช่จากพ่อของพันเกลียว ก็ตัวพันเกลียวเอง ดังนั้นต่อให้เห็นสิ่งแปลกๆ หล่อนก็สามารถรับใจได้

พันเกลียวนอนราบอยู่หน้าโต๊ะหมู่ ศิระษะหันไปทางองค์พระพุทธรูป มือทั้งสองถูกจับให้ประสานไว้บนหน้าอก ปิ๊กแก้วประนมมือคุกเข่าอยู่ด้านข้างร่างไร้สติ มีดลงอาคมสอดไว้ระหว่างนิ้วหัวแม่มือกับนิ้วชี้ นัยน์ตาลับสนิท ริมฝีปากขยับพึมพำ รวดเร็ว จนไม่อาจจับสำเนียงได้

ไม่นานหญิงชราต้องตะลึงลาน หล่อนแน่ใจว่าต่อให้เห็นสิ่งประหลาดใดๆ ก็ไม่ทำให้ตื่นเต้นง่ายๆ แต่ครั้งนี้หล่อนกำลังพิศวง เพราะร่างหญิงสาวที่กำลังทำพิธีเริ่มเปลี่ยนไป แสงสีเหลืองอ่อนค่อยๆ ห่อหุ้มหล่อนไว้ จากนั้นใบหน้าและรูปร่างพลันแปรเปลี่ยน ยายตอบไม่ถูกว่าจะใช้คำใดมาพรรณนาหญิงสาวที่เห็นอยู่ในขณะนี้

'สวย' 'งดงาม' ...แต่ละคำล้วนไม่อาจถ่ายทอดแทนความงามของหญิงสาวที่ปรากฏได้เลย ความงามของหล่อนกอปรกับราศีที่ฉายโชน ทำให้เหมือนกับว่าหล่อนไม่อาจมีอยู่จริงในโลก...เป็นความงามที่หาดยาใดๆ เช่น ดิน น้ำ ลม ไฟ ของมนุษย์ ไม่สามารถสร้างสรรค์ออกมาได้

แสงสีเหลืองอ่อนขับร่างหญิงงามให้เด่นโพลน ขณะที่มิดในร่องมือกำลังส่องแสงสีเขียวบาดตา มือที่ประนมเปลี่ยนมาจับปลายมิด แล้วค่อยๆ สอดตามมิดลงระหว่างมือที่ประสานอยู่บนอกของพันเกลียว

รังสีมิดกระจาย จัดจ้่า ครอบคลุมร่างของพันเกลียว จากนั้นแสงสีเหลืองอ่อนจากหญิงสาวก็คลี่ทับลงมาอีกชั้น ห่องพระทั้งห่องสว่างจ้า พันเกลียวจะกลับมาอย่างไร

(โปรดติดตามต่อฉบับหน้า)